اعلان

ګرانو او قدرمندو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په غرض ډالۍ کوي د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقي جرم دے بلکې ډیر سخت منع دي

پښتونستان

پښتو ډاټ نېټ

Distribution, posting, or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې
صتتالوُنه

شیرین یار یوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکي مشالُونه

رنې اوښکي مشالُونه
دَ مَزل حد پرې روښان کړم

شیرین یار یوسفزے زروبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شورو دَ الله په نوم چې رحمان اَو رحيم دے

دَ کتاب نوم	اوبنکي مشالُونه
مخونه	۲۰۸ دوه سوه اته
ترتيب	نپته وار
ليکونکے	شيرين يار يوسفزے
شعرى زيار	دوېم
کمپوزنگ	امجد امين 628 20 90 – 0321
د املا سمون	شيرين يار يوسفزے او مظهر علي
د چاپ کال او ځاى	۲۰۰۶ پېښور
د چاپ شمېر	۱۰۰۰ يو زر
بيه (قدر)	۲۰۰ روپۍ

درکُونه

- يونيورستي بُک ايجنسي، خيبر بازار، پېښور،
- اکيډمي بک شاپ، پښتو اکيډمي، پېښور پوهنتون،
- زرين زاده يوسفزى، شارجه عرب امارات 00971-505942423
- برېښنا ليک: shereenyar@hotmail.com

دَ کتاب واک اختيار دَ ليکونکى څخه خوندى دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تږون

چې زما دَ خیال تصویر دے
چې زما دَ خوب تعبیر دے

پۀ وفا کښې بې مثاله
پۀ ښکلا کښې بې نظیر دے

چې خوددار دے هم دلدار دے
چې بادشاه دے هم فقیر دے

هم مېوه ده هم سایه ده
لکه ډ‌کے دَ انجیر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مشالونه - یو تاثر

"اوښکې مشالونه" د ښاغلی شیرین یار یوسفزی د شعرونو یوه شیرینه مجموعه ده- د درد او د مینې د ارمان چې کوم خوارۀ د ځوانۍ په عُمر کښې کېدے شی د هغه تولو خوند د شیرین یار په شعرونو کښې تر ډېره حده راظاهر شوے دے- شعر هسې هُم د خوږ درد د اظهار نوم دے او بیا شعر چې په فنی معیار هُم پوره وی نو د خوږو نغمو صورت ترې ساز شی- فکری بلوغت به شائد چې د عُمر په یوۀ خاص حد کښې راځی ولې شعر چې هرکله یو فطری عطیه ده ځکه نو شاعرانه بلوغت د ځوانۍ په هغه ورځو شپو کښې اکثر ښکاره شی چې نوره دُنیا ورته د لېونتوب دور وائی- شائد چې عشق او محبت د جنون په یو خاص حالت کښې د پوهې تر بامه رسی- خبر نۀ یم چې ستر حمزه صېب دا خبره د چا په باب کړې ده:

تا ته پوهه راغله د ځوانۍ سره
ما ته هله راغله چې ځوانی لاړه

(حمزه)

د ستر حمزه صېب دا خبره د سند په توګه وړاندې کېدے شی چې پوهه په ځوانۍ کښې هُم راتللے شی- دا بیله خبره ده چې دغه پوهه د کوم مضمون او د ژوند د کومې تجربې پوهه ده- ژوند پخپله لوی اُستاذ دے او شیرین یار یوسفزی چې د ژوند لۀ کومو مکتبونو سبق زده کړے نو دا خبره یقین ته نزدې ده چې په ډېر لږ عُمر کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې د شاعرانه پوهې ډېر وړېد فني سفر کړے دے۔

د شيرين يار په "اوښکې مشالونه" کښې چې کومه شاعري ده او د کوم قسم شاعري ده هغه د ښاغلي د فکر غمازي کوي۔ په غزل کښې خو څرګنده خبره ده چې هغه د خپل خاطر د درد د تاثره شعر وائي۔ کۀ هر څو د هغۀ د انتهائي داخليت اظهار دے ولې د غزل د صنف اصل مدعا او تقاضا هم د بنيادم خپل ذات دے۔ د خپل ذات احساس يو افاقي قدر لري ځکه په دې کائنات کښې مينه، ارمان، بې وسي، بې ارزي د هر دور د انسان برخه ده۔ په کوم دور کښې هم چې څوک د ځان په علامت کښې د خپلې مينې د جذبې او د خپلو مجبورو ذکر کوي نو دا د ژوند سره تړلي احساسات افاقي رنګ لري۔ د بنيادم د درد جذبه هر چا ته د يو رنګه احساسه راپېدا کېږي۔ په دې کښې هم شک نيشته چې ماحول چاپېرچل او د تاريخ دوران د بنيادم په دې احساساتو اثر کوي او شاعر لۀ خپل ماحول وتے هم نۀ شي۔ ولې بيا هم د يوې ازلي جذبې په رنګ کښې دغه احساسات هرکله او هر چرته وي۔ د مشرقي ژبو په شاعري کښې غزل د کمال تر حده شائد په دې هم رسېدلے دے چې دا د ذات د اظهار لۀ ټولو کامیابه وسيله ده۔

په جديد دور کښې جديد نظم هم د اظهار دغه رنګ خپل کړے دے ولې د صنف په لحاظ نظم د ذات نه سېوا د خارج په بېلو بېلو اړخونو او د ژوند په بېلو بېلو تقاضو ښه رڼا غرځولے شي۔ دا روايت هم پاتې شوے دے چې غزل د حسن و عشق او هجر وصال د ذاتي کېفيتونو د اظهار د پاره وڼيلے شي او په نظم کښې د روزګار او د دوران د غمونو ذکر کېږي۔ په دغه روايت شيرين يار يوسفزے يو کامياب اُستاذ شاعر ښکاري۔ ځکه چې د "اوښکې مشالونه" د نظم په برخه کښې ئې ډېر د خوند نظمونه په مختلفو موضوعاتو وئيلي دي۔ دغه نظمونه فلسفيانه رنګ هم لري، د خپلې خاورې سره د شديدې وابستګۍ احساس هم. د ارمان انګازې هم پکښې اورېدے شي او د فني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزښت قدر هم لري-

معلومه نهٔ ده چې شيرين يار يوسفزی شاعری کله، څنګه او پهٔ کومو حالاتو کښې شروع کړې ده خو د کلام د پختګۍ نه ئې دا برېښی چې د پښتو د شعری ادب ئې ښهٔ مطالعه کړې ده او د شعر پهٔ بابله پوخ تنقيدی شعور هُم لري- لهٔ غزلونو ئې داسې ښکاری چې د حمزه شينواری د شعر نه ئې ژور ولې مثبت تاثر اخستے دے او پهٔ شعر کښې ئې د عصر د شعر د معيار ښې نښې برېښی-

د "اوښکې مشالونه" شعرونه پهٔ مجموعی توګه دا تاثر ورکوی چې شيرين يار يو ترقي پسنده شاعر هُم دے او شايد چې د ترقي پسندو يا نورو نظرياتي شاعرانو سره ئې ناسته پاسته هُم ډېره شوې وی- دا هُم کېدے شی چې شيرين يار د قامی او نظرياتي سياست سره تعلق هُم لری- څکه نو عجيبه علت دا هم دے چې شيرين يار ځينې ځايونه ځپل احساس خبره هُم کوی نو د ترقي پسندی پهٔ اصطلاحاتو او پېرايه کښې ئې کوی- ولې د کلام د سرسری مطالعې نه ئې داسې نتيجې اخذ کېدے شی چې اتفاق ورسره ضروری نهٔ هم دے- شاعر شاعر وی- که د هر رنګ، هر مکتب او هرې نظريې شاعر وی او ما ته دا هُم معلومه نهٔ ده چې پهٔ دا مجموعه کښې د شيرين يار د زنداني ورځو شپو شاعری شامله ده او کهٔ نه؟ خو په مجموعی توګه پکښې د هغهٔ د پرېشان خاطر د اواز بازګشت اورېدے شی-

دا مجموعه به يقيناً چې د پښتو پهٔ شعری ادب کښې د قدر وړه اِضافه وی او کهٔ څوک د شيرين يار يوسفزی د ذاتي ژوند د ناکردو نه خبر شول نو شائد چې د دې کتاب به نوره هُم زياته پذيرائی ؤشی-

زهٔ د ښاغلی شيرين يار يوسفزی مننه کوم چې ما ته ئې پهٔ دې ښکلې مجموعه د يو څو خبرو ليکلو بلنه راکړه- کهٔ هر څو زهٔ د وخت پهٔ داسې حالاتو کښې ګېر يم چې پهٔ تفصيل سره مې پرې هغه رنګ ليکل ؤنهٔ کړے شول څومره چې ئې حق وو ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منده منده او په بیړه بیړه لیکلې شوو دې څو خبرو د پاره زهٔ د بناغلی محمد اسرار اتل هُم ډېره مننه کوم چې هرکله ئې ما ته د دې لیکلو یاددهانی کړې ده- ورسره د شیرین یار یوسفزی د ورور گوهر ننګیال هُم ممنون یم چې ډېر په صبر ئې زما د دې نیمګړی لیک انتظار کړے دے-

پروفېسر ډاکټر راجولي شاه خټک

پښتو اکېډیمی، پېښور پوهنتون

۱۸ اکتوبر ۲۰۰۵ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بنديوان شاعر اوښکي مشالونه

د کل انسان د احساساتو او جذباتو د اظهار د ذريعو او طريقو نه پورته د شاعر انسان احساسات او جذبات چې کله د شعر په ذريعه او طريقه کښې بيان شي نو کۀ هغه سانده او نوحه وی نو وير ژړا کښې نې زړۀ راښکونکے اثر وی او کۀ د خندا، ښکلا، رنګ او نُور، زلفو او رُخسار په ژبه خپل احساسات شعر ته وُسپاری نو د ګردونو، ريګونو نه لاله زار جوړ کړی او تصور به درله ښکلے او رنګين کړی- دغه وجه ده چې شاعِر د غم او درد، ګُل او خار، خندا او ښکلا مجموعه ده، لکه چې په ځان کښې ټول کائينات لری- په دغه حواله شاعر انسان ته د خپل ماحول او چاپېرچل او ټولنې نمائنده ويلے کېږی- ځکه خو محققين چې هرکله د تېرو زمانو تحقيق او څېړنه کوی نو هغوی د هغه تېرو زمانو د دورونو شاعرانو او ليکونو نه د وختونو د حالاتو د وارداتو او واقعاتو په رڼا کښې هر څۀ اخذ کوی- په دغه حواله مونږ شاعر ته د وخت غږ، غوږ او ژبه ويلے شو-

دلته چې نن مونږ د پښتو د يو تکړه او ويښ شاعر شيرين يار يوسفزی د شعرونو مجموعه ''اوښکې مشالونه'' راخلو نو د هر څۀ نه اول به د انسانی فطرت هغه احساس په نظر کښې لرو چې انسان فطرتاً ازاد او د رڼا محرک پاتې شوے دے نو ځکه کۀ شيرين يار يوسفزے دا وخت په کوټ لکهپت جېل لاهور د مرګ کوټې کښې پروت د دې ملک د تور قانون سزاوار دے نو د هغۀ په ذهن کښې د خپل پښتون فکر رڼا هُم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته او دَ دغې رښا فکر نوم "اوښکې مشالونه" دے۔

دَ لاهور پهٔ قېد و بند کښې دلته ما ته پهٔ تاريخ کښې دَ ډېرو پښتنو بنديوان فکرونه راياديږي او هر پښتون ته پنجاب پهٔ خپلو چشمو کښې کتلی دی۔ دَ دغه تولو لهٔ پاره ما ته دَ محترم قلندر مومند دا شعرونه مخې مخې ته کېږي:

چې پهٔ خوشحال پهٔ رنتهمبور کښې ؤشوې
هغه کاني پهٔ ما لاهور کښې ؤشوې
دَ رڼا ناوې دغه تولې قيصې
ما سره ستا دَ مينې تور کښې ؤشوې
دَ اشنا ياد دَ قفس ورمات کړو
بېلتونه ډېرې دې پهٔ کور کښې ؤشوې

دَ لاهور پنجاب دَ بنديوانو دغه تسلسل چې دا وخت شيرين يار يوسفزی ته رارسی نو دلته دَ قلم او حرف دَ تقدس پهٔ حواله رحمت شاه افريدی ته هُم عېن هغه سزا اورولے شوې ده چې دَ پنجاب يو جج دَ يو پښتون دَ مقدمې پهٔ وخت هائی کورټ، لاهور ملتان بېنچ کښې وئيلی وُو۔

"ملزم چونکہ پٹھان ہے اس لیے منشیات کیس میں ملوث ہونا غیر یقینی نہیں۔"

دَ هائی کورټ ملتان بېنچ دا ريمارکس چې مونږ دَ قلم او حرف پهٔ حواله رحمت شاه اپريدی او ښاغلی شيرين يار يوسفزی سره دَ تول پښتون پهٔ حقله راواخلو نو دَ هر پښتون پهٔ حقله دَ تول پنجاب تاثر هُم دغه دے لکه چې پنجاب دَ تول پښتون پهٔ مقدمه کښې مدعی هُم او پخپله گواه هُم دے او زمونږ پهٔ حقله دا وائی:

فقیہ شہر بولا بادشاہ سے
بڑا سنگین مجرم ہے یہ آقا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسے مصلوب ہی کرنا پڑے گا
کہ اس کی سوچ ہم سے مختلف ہے۔

په دغه لاهور کښې د پښتو د قلم دغه دوه بنديوان نن هم په تيارهٔ زندان کښې فکرونه مشالونه لری او زهٔ چې دلته د بنديوان شاعر په قېد و بند کښې د ازاد پښتون فطرت شعرونه "اوښکې مشالونه" گورم نو د يو څو کلامونو نه علاوه ئې د کلام مجموعي تاثر دا دے چې هغه د ذات قېدی نه بلکې دې تول نظام کښې د رياست يو داسې باغي قېدی دے چې په زندان کښې هم د تول پښتون خبره کوی او لکه څنګه چې د يو طوطي يا د بل الوتونکی مارغهٔ نه په پنجره کښې د بندېدو باوجود د الوتو فطرت څوک نهٔ شي اخستے، دغه شان د بنديوان شاعر فکر او خيال هم څوک رااېسارولے نهٔ شي، نو څکه خو وائی:

لار کښې د مقتل کهٔ وُدرېدلے يم
څهٔ به تر مرامه رسېدلے يم
ستا پهٔ گُل رخسار چې خلېدلے يم
تل لکه د پرخې ژړېدلے يم
ستا چې د کاکل څړی سمسوره ده
دا لکه سپرلے زهٔ غوړېدلے يم
ستا د ژوند فِضا چې معطره ده
دا لکه نکهت زهٔ رقصېدلے يم
شپې ته د سبا د ستوری څل وينم
کله د وحشت نه بوړنېدلے يم
داسې کوم جرس تتر وهلے شي
زهٔ لکه پاڅون ته غرېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر متعلق د بعضو خلقو خیال دے چې دے خو یا د نرگسیت ښکار وی او یا د ذات دومره قېدی وی چې د ذات د خول نه هډو بهر نۀ شی وتلے- شاعر یو غېر مستقل مزاجه او یو خیالی کردار یادېږی چې افلاطون هُم ناخوښه کړے وو- خو د نوی دور شاعر چې هرکله په مزاحمتی دور کښې کوم رول لوبولے دے نو بیا "خطرناک مبلغ" یاد شوے دے- په دغه حواله چې زۀ د بناغلی شیرین یار یوسفزی شاعری ته گورم نو د "پنجاب زندان" او د "پنجاب قانون" ترې هُم د شاعری زور اخستے نۀ دے بلکې چې څومره ترې چاپېره حصارونه جوړ شوی دی نو دومره عین د انسانی او پښتنی فطرت په رنړا کښې دې پښتون باغی په شعر کښې وېبلی دی چې:

د یارانو ترون غوارو
مدام مرگ د پهلتون غوارو
د مرگ کوِمی کښې هُم یاره
سرگرمی د ژوندون غوارو
د جرس په هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غوارو

زۀ د نثری مصروفیاتو په وجه د شعر د مطالعې نه غېرحاضر پاتې شوے یم خو د شیرین یار یوسفزی د "افغان کُلونه" په حواله اوس دا "اوبنکې مشالونه" زما خوښ شعرونه دی- زۀ په شاعری د فنی اُستاذانو او د شعرونو ورکشاپ کښې د "فنی مېکېنکانو" په شان پُرزه په پُرزه کتو قائل نۀ یم بلکې زۀ د شعر دننه خیال، فکر او پېغام ته گورم- خو زما دعوی ده کۀ چرې د شیرین یار یوسفزی دا "اوبنکې مشالونه" چا د شعر د فن د اُستاذانو ورکشاپ ته یوړل نو وزن، بحر اصطلاحات او د شعر چې څومره لوازمات دی هغې کښې به کش کرپ وُنۀ مومی بلکې دا به وائی چې شیرین یار یوسفزی په شعر کښې خیال، فکر او پېغام د وزن او بحر په چوکاټ کښې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوست کړی دی لکه سرکش باغی چې خوک په زنځیرونو کښې رابند کړی-

هم دغه شان شیرین یار یوسفزے د لاهور قېد و بند کښې بقول فېض احمد فېض د دې شعر په مصداق وائی:

متاعِ لوح و قلم چھن گئی تو کیا غم ہے
کہ خونِ دل میں ڈبو لی ہیں انگلیاں میں نے
زباں پہ مہر لگی ہے تو کیا کہ رکھ دی ہے
ہر ایک حلقۂ زنجیر میں زباں میں نے

نور البشر نوید، پېښور-

۳۱ جنوری ۲۰۰۶ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ فکر و فن پهٔ هنداره کښې دَ اوښکو مشالونه

شیرین یار یوسفزے خلمے لیکوال دے خو فکری او فنی اړخونه ئې پهٔ کم عمری کښې پهٔ ګڼو برخو وېشلے شوی دی- د دهٔ تاند تپاند جذبات هر څو کهٔ د خوانی پهٔ بام غزونې کوی او شاهینی وزر ئې الوت ته چمتو دے خو بیا هُم ورسره د ادبی ژوند یوه داسې پنګه پرته ده چې دغه تاند تپاند جذبات ئې هېڅ کله هُم لهٔ خپل سمت او لارې نه نهٔ ورکوی بلکې لا ورله فکر او نظر ته خُلا بخښی او خپل مرام و مقصد پله ئې پاروی او واده کوی- شیرین یار کهٔ د سماج د لمبه لمبه حالاتو سره دغرې لپاره د خپل قلم پهٔ زور خان تر اخبارونو او مجلو رسوی نو د انتقاد دَ بې نیامه تېغ پهٔ لاس هُم د خپل رسا فکر پهٔ زور پهٔ هر ادبی مکتب ورګډېږی- کهٔ د خپلې پښتو ژبې د صحیح لیک لوست د پاره هاندې هڅې کوی، د پښتو پهٔ املا، لیک دود او شعری وزن، بحر کتاب لیکی نو دغه مینه ئې د جهل تورو تمبو شا ته هُم د فکر او شعور زور ته دوام ورکوی- څکه خو د ابی خلقو سره مسلسل د لیکونو لهٔ لارې کلکې اړیکې لری، څهٔ چې د دهٔ د پښتو ژبې ادب او پښتون اولس سره د مینې ثبوت ښکاره کوی- د جهل ژوند هر څو کهٔ د دهٔ د ذات سره اهم تعلق لری او د دهٔ وجود قهد دے خو د دهٔ د فکر او فن او شعری ښکلا نه هېڅ کله ګېره نهٔ شی چاپېرولے: لا چې نورې ورکښې د وسعت او پراختیا لارې پیدا کوی —— خو کهٔ مونږ د شیرین یار پهٔ دغه ګڼ اړخیز ادبی ژوند کښې د دهٔ

اوښکې مشالونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستقل مزاجي رنګ لټوو نو هغه ډېر په شدت سره د ده په شاعرۍ کښې جوت او ځرګند لیدے شي کوم چې نن د هر پښتون په ورانديې د ده د اولنۍ ټولګې "افغان ګلونه" او دا دے اوس د "اوښکې مشالونه" په شکل کښې برخېره پروت دے- د شیرین یار په تنه بوده کښې د شاعر زړهٔ درد لکه د روح داسې وردننه شوے او دغه شاعرۍ د ده دردېدلی احساسات او جذبات په هر لور داسې شیندلي دي چې که د پښتانهٔ وطن د خاورې او تاریخ ویاړنې قیصې او ستائېنې پکښې دي نو د پښتون اولس د وحدت، یووالي او خپلواکۍ د ضرورت سره سره پکښې د دوی د ژوند د خینو بې وسو او مجبورو خاکه ډېره صفا او ځرګنده راښکلې شوې ده- دې سره سره د شیرین یار د تنقید د بې نیامه تېغ نه هغه خودغرضه، د استعمار دلالان او بې ضمیره واکداران هم بچ نهٔ دي پاتې شوي چې منصفان ئې هُم طرفداران دي او تل ئې د مظلوم اولس وینې څکلې او چا چې تل د دغه اولس خاوره په شاړولو شډولو او وطن په ویرانو کښې د بدلولو هڅه کړې ده. شیرین یار د خپل کلي، خپلې خاورې او وطن په هر ډګر د دغه رنګ قوتونو په ضد ولاړ دے او هُم دغه د ژوند مزاحمتي برخه ئې د خپل رسا فکر په زور د شعر جولۍ ته غُرځولې- شیرین یار دغه مزاحمت د خپلې خاورې، پښتنې اقدارو، روایاتو او دې خاورې سره تړلې هر څیز او د انسان د ښېګړې او سُکالۍ په غرض د خپل ژوند مقصد و مرام بولي- هُم د ژوند دغه تاودو سړو نه ئې د حالاتو سره د مقابلې چل زده کړے ځکه خو د شیرین یار فکر و فن هُم بنائي چې دے د حالاتو غلامي نهٔ قبلوي او نهٔ ورسره د سمجوتې په لاره ښکاري-

د حالاتو په ضد ولاړ شیرین یار دغه انقلابي تصور، د ده په خیال خور مزاحمتي رنګ، د فکر وحدت او د فن کمال دے د خپل عصر د شاعرانو نه نهٔ یواځې بېلوي بلکې یو ځانګړے مقام هُم وربخښي- ځکه خو ئې شاعرۍ د یو ځانګړې ښکلا او تهذیبي شائیستګۍ سره سره د لفظونو د زړهٔ پورې استعمال هنداره هُم ده او د ژوند د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقيقتونو او هنګامو، قامي فکر او اولسي مسئلو د بيان او اظهار اثرناکه ذريعه هُم ده- د شيرين يار يو ځانګړے اسلوب دا هُم دے چې کۀ د ژوند په کړکېچونو کښې هر څومره ظلم جبر او بې انصافي سره مخ شوے دے خو خپل شعر ئې د بې ځايه نعرو، چغو او سُورو (ويرويرانو) نه بچ ساتلے دے- هر څو کۀ ورته پۀ دغه لارو، پړاوونو د ناکامي او بې وسي مخه هُم شوې خو دغه د زړۀ ماتي او مايوسي قيصې ئې د شعر برخه نۀ ده ګرځولې او شعر ئې د داد، عزم او جرأت نه عبارت دے- "اوښکې مشالونه" کښې د قامي فکر، تولنيز ژوند د غُبنتنو، امن او انسان دوستي سره سره د مينې هغه لازوال جذبه هُم د شيرين يار لۀ ذاته چاپېره چورلي کومه چې دے د خپل محبوب لۀ پاره لري (لکه چې د انس، جنس، قام، کلتور، ژبې، خاورې او وطن وارو پۀ شکل کښې خپل بيل بيل محبوب لري)- دغه راز شعرونه ئې ځاى پۀ ځاى داسې احساسات لري کوم چې د مينې د هر تعلق د ناکامي او کاميابي دواړو حال وائي او د دۀ د خُوږ خُوږ ژوند زړۀ نه راوتې جذبو له د سندرو ژبه ورکوي-

شيرين يار د ښۀ شعر ليک او پۀ ادبي لارو چارو د مزل هُنر د چا اُستاد يا کوم ادبي مکتب کښې د ناستې نه نۀ دے زده کړے خو د خُوب نه د خوب تر لۀ پاره ئې د کتابونو، مجلو او اخبارونو هره پانه لټولې پۀ هر څۀ ئې ژور او تنقيدي نظر اچولے او کله چې پۀ عملي ژوند کښې د لمبه لمبه حالاتو سره مخ شوے نو احساس او جذبې ئې اور اخستے او فکر ئې راولاړ شوے دے او هم دغه څۀ دا دے شيرين يار تر يو داسې ځايه رارسولے دے چې د "افغان ګلُونه" او "اوښکې مشالونه" نه پس د پښتو پۀ املا، بحر او وزن هُم کتاب ليکي کوم چې به دېر زر د لوستونکو د نظره تېر شي څکه به زما دا وېيل بې ځايه نۀ وي چې شيرين يار د يو ښۀ زيرک او استاد شاعر سره سره يو ښۀ نثر نګار هم دے او نقاد هم-

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرین یار خپله تخلیق او تحقیق کوی او پخپله ورته په تنقیدی نظر هُم گوری او په نتیجه کښې یوه درسته، څانگړې او مناسبه کړنلاره خپل قلم او خیال له ټاکی- هُم دغه راز خپل عملی ژوند کښې ئې هُم قدم په قدم دَ دغه لارې "مشالونه" بل کړی- الله دې وُکړی چې دَ شیرین یار دَ قلم او قدم او اوښکو واړه "مشالونه" دَ دهٔ دَ روښانه سحرونو زیرے په برخه کړی-

محمد اسرار اتل

آشنا منزل

باغ حرم، لوند خوړ، مردان-

نېټه : دَ فروری اولنۍ ۲۰۰۶ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

امېل

غزل برخه

شمېر	ورومبی مصرعه	مخ
۱	ما درته دَ زلفو دَ سودا ژوي	۲۷
۲	تا مې کړے عیادت دے	۲۸
۳	دَ بلبلو دَ نوا خبرې ژکړه	۲۹
۴	بې آبه نهٔ یم چې به آب أخلم	۳۰
۵	دَ خپل خیالونو تماشا جوړوم	۳۱
۶	کهٔ بلبل لره غُنچه ده	۳۳
۷	دمه شپه کښې هم شوګیر یم	۳۴
۸	نهٔ اباسین کوی اوس ما ته پهٔ چپو خبرې	۳۶
۹	یاره دَ تا دَ خط او خال خبره	۳۷
۱۰	کوه بُلبُله دَ رنګینو پَسرلو خبرې	۳۸
۱۱	زهٔ چې پهٔ زړونو حکومت کؤمه	۳۹
۱۲	پهٔ کوم سبا اَو پهٔ بېګا کښې أوېره شوی نهٔ یُو	۴۰
۱۳	لږه سا به مې پهٔ سا شی	۴۱
۱۴	رضا پښتنه دَ تقدیر شی	۴۳
۱۵	ستا پهٔ چم کښې بې آرزی ده	۴۴
۱۶	چرته دے همرا زما لهٔ خوا تلے	۴۵
۱۷	ته کهٔ پهٔ لر اَو کهٔ پهٔ بَر اوسېږې	۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبۍ مصرعه	مخ
۱۸	کۀ تر خنګه مې شباب دے	۴۷
۱۹	څو کۀ يو مو پۀ لاړ زغل دے	۴۸
۲۰	عمارت دَ مال او سر پکښې معدُوم دے	۴۹
۲۱	زۀ نېؤلے ستا دَ مينې پۀ قصُور يم	۵۰
۲۲	ښکلے يار پۀ مثبن زړۀ مې خبر کوم دے	۵۱
۲۳	ارمانونه سبزه زار دے	۵۲
۲۴	يو لۀ زلفو دې شبخون دے	۵۳
۲۵	داسې نَه چې بې تالاش آو بې تدبير يم	۵۴
۲۶	څوک به سبورے و ته هم ئې قريب نۀ کا	۵۵
۲۷	چخنې شوے چې دَ ښو لاندې دستُور دے	۵۶
۲۸	دَ بُلبُل خوږه نوا يم	۵۷
۲۹	خنګ سَره سَره غرمه	۵۸
۳۰	زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بينا يم	۵۹
۳۱	روح مې کومې بلا وُړے دے هر چا زۀده	۶۰
۳۲	جمعيت مې خور کاکل دَ لَيلا يوسى	۶۱
۳۳	استقبال ئې لاس پۀ نام دَ خط رقم ته	۶۲
۳۴	ويښ ادراک لۀ تغافله رابېدار کړم	۶۳
۳۵	ستا دا يو هسې انتشار وژاړم	۶۴
۳۶	تغافل دې دومره زيات شو	۶۵
۳۷	چې ماضي باندې خپل حال ږدی	۶۶
۳۸	چې ښۀ يار دے کنار هسې	۶۷
۳۹	کۀ دې خلۀ زما پۀ خلۀ شي	۶۹
۴۰	تا نيؤلے خپل ډګر دے	۷۰
۴۱	للمه، دشته، سم او غر پيکه پيکه دے	۷۱
۴۲	ډېر کۀ منزل ته مو مزل وُنۀ کړۀ	۷۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۴۳	سپین جبین وَ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا	۷۳
۴۴	خندِ و خار دے، کندکپر دے	۷۴
۴۵	ستا په عشق کښې چې بدنام دے	۷۵
۴۶	نهٔ خپل ځان وَ ته په ځنګ یم	۷۷
۴۷	څو چې په شپه دې اوربل خور نهٔ شی	۷۸
۴۸	دَ ښائستونو دَ منظر خبرې	۷۹
۴۹	تا کهٔ وړک دې خُوږ نظر کړهٔ	۸۰
۵۰	هر یو خیال چې مې حَسین دے	۸۱
۵۱	دَ شوخو سترګو مست نظر خورېږی	۸۲
۵۲	چې راپېښه جُدائی ده	۸۳
۵۳	دَ اهونو کهٔ طوفان دے	۸۴
۵۴	تنهائی ده، ځان ځانی ده	۸۵
۵۵	نرۍ شونډې کهٔ دې پاڼې دَ ګُلاب دی	۸۶
۵۶	مست خَراب دې چې دَ سترګو په صهبا دے	۸۷
۵۷	ستا دَ زلفو په سودا مې ژوند حساب دے	۸۸
۵۸	خال په زنه، په رخسار چې لر او بر ږدی	۸۹
۵۹	یو سکوت دے، خاموشی ده	۹۰
۶۰	دَ اُلفت په هر یو راز او بِنا زده دے	۹۱
۶۱	چې دَ ښکلو تِکانه ده	۹۲
۶۲	خلاص دَ زلفو ئې زندان شی	۹۳
۶۳	راستنه هسې ایام شی	۹۴
۶۴	په چا کله دومره ګران یم	۹۵
۶۵	هغه سپرلے ستا دَ نظر لټوُم	۹۶
۶۶	په خپل آب باندې پوره ده	۹۷
۶۷	څوک دې زُلفې څوک مژګان دی	۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۶۸	دَ یار یاد کۀ زورزور دے	۹۹
۶۹	تل زما دغه دُعا شی	۱۰۰
۷۰	کۀ پۀ دَم او پۀ دُعا شی	۱۰۱
۷۱	اضطراب او دَ سکون خبرې کېږی	۱۰۲
۷۲	دَ مهتاب هسې رڼا دے زما یار	۱۰۳
۷۳	لکه ګُل ئې نزاکت دے	۱۰۴
۷۴	دا یو څۀ رنګ له نګار دے	۱۰۵
۷۵	شرک دَ زلفو کښې فنا شم	۱۰۶
۷۶	کۀ ښائست کښې غېریت وے	۱۰۷
۷۷	ما زده – چې زما شام او سحر تلے	۱۰۸
۷۸	لېونتوب کۀ مې شُهره شو	۱۰۹
۷۹	څۀ به پاتې دَ زړۀ دم وی	۱۱۰
۸۰	هغه سترګو وَته بیا سترګې پۀ لاز یم	۱۱۱
۸۱	دَ یارانو محفل خور دے	۱۱۲
۸۲	څو مئین دې فرزانه دے	۱۱۳
۸۳	اور ئې پاې نَه تر سر واخست	۱۱۴
۸۴	غم پۀ زړۀ کۀ دَ جانان شته	۱۱۵
۸۵	دَ ملت پۀ اُفق ستورے دَ سبا یم	۱۱۷
۸۶	درسته شپه لکه دَ پرخې پۀ ژړا یم	۱۱۸
۸۷	دَ مرام پۀ خوشې لاره یک تنها تلو	۱۲۱
۸۸	خپل نظر لره رڼا یم	۱۲۲
۸۹	خود وَتلے لۀ شعور یم	۱۲۴
۹۰	څو دا اوښکه مې سره ده	۱۲۵
۹۱	لکه دَ پرخې وربدلے نۀ شې	۱۲۶
۹۲	نۀ پۀ ما او نۀ پۀ تا یم	۱۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبۍ مصرعه	مخ
۹۳	دَ صحرا دَ هر يو ګُل سپورے دَ سر شي	۱۲۸
۹۴	دَ اغيار لره اغيار يه	۱۲۹
۹۵	دَ غل نوم دلته سرکار دے	۱۳۰
۹۶	خوند دَ مازيګر اَو سحر چرته دے	۱۳۱
۹۷	دې انصاف ستا دَ "قانون ته"!	۱۳۲
۹۸	چې کاڼهٔ دې هومره نور شي	۱۳۳
۹۹	ستا دَ وعدې غُندې اوږده خبره	۱۳۴
۱۰۰	هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه	۱۳۵
۱۰۱	بَهانه کۀ دې پخه شي	۱۳۶
۱۰۲	ما دې کاکل هسې تار تار ؤليدهٔ	۱۳۷
۱۰۳	چې لۀ وخته ناخبر يې	۱۳۸
۱۰۴	ستا دَ کلي ښۀ احوال دے	۱۳۹
۱۰۵	ستا هغه نظر به وي	۱۴۰
۱۰۶	ما پۀ خوب کښې ستا دَ وصل امکان ؤليد	۱۴۱
۱۰۷	"روز و شب" به دې بيان کړم	۱۴۲
۱۰۸	زۀ به څۀ وينمه چرې دَ چا سترګې	۱۴۳
۱۰۹	لاړ کښې دَ مقتل کۀ اودرېدلے يم	۱۴۴
۱۱۰	دَ خزان دَ آمد کُوکې پۀ بهار کړې	۱۴۵
۱۱۱	عام و خاص وته معلوم شوم	۱۴۶
۱۱۲	چې فنا مې لۀ نظر شوې	۱۴۷
۱۱۳	څومره چې حېرانه ده	۱۴۸
۱۱۴	پت پالم، وفا کوُم	۱۴۹
۱۱۵	څو لکه پخوا نۀ شې	۱۵۰
۱۱۶	هره کريکه به اذان کړم	۱۵۱
۱۱۷	کۀ دې زړۀ دَ التفات شي	۱۵۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۱۱۸	ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوږ زړۀ	۱۵۳
۱۱۹	خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده	۱۵۴
۱۲۰	هلۀ ما ته به همکار شې	۱۵۵
۱۲۱	څوک چې لولپه نۀ شي	۱۵۶
۱۲۲	تۀ زما فکر او خیال زده	۱۵۷
۱۲۳	ما نه مې نظر دے ورک	۱۵۸
۱۲۴	دریغه یو پۀ زړۀ ماښام	۱۵۹
۱۲۵	دَ درد و غم او اذیت قیصه ده	۱۶۰

(نظم برخه)

شمېر	عنوان	مخ
۱۲۶	امن او ښکلا	۱۶۲
۱۲۷	ازادي او وطن	۱۶۳
۱۲۸	اے دریغه!	۱۶۴
۱۲۹	خدایه ! (دُعا)	۱۶۵
۱۳۰	ځواني	۱۶۷
۱۳۱	دَ وخت لَیلا	۱۶۸
۱۳۲	ګران مشر اجمل خټک ته	۱۶۹
۱۳۳	پوره په هر کالي	۱۷۲
۱۳۴	ما ته یاد شی اے وطنه!	۱۷۵
۱۳۵	آه — نجات	۱۸۳
۱۳۶	مشر نځو خان ته !	۱۸۷
۱۳۷	نوحه	۱۹۰
۱۳۸	تخیل	۱۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	عنوان	مخ
۱۳۹	هغه او زهٔ	۱۹۳
۱۴۰	دَ بُلبُل ناله	۱۹۴
۱۴۱	آه ----- د روند پښتونه!	۱۹۵
۱۴۲	حالات او باوَر	۱۹۶
۱۴۳	وطنه ----- خو!	۱۹۷
۱۴۴	دَ استعمار دلال ته	۱۹۹
۱۴۵	ږېه اوښکه او دَ پښتني لَېلا پهٔ نوم	۲۰۰
۱۴۶	ښکلی دَ خپل کلی	۲۰۱
۱۴۷	قطعې	۲۰۲-۲۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤوايه چې!

الله په ذات تنها دے
هر چا نه بې پروا دے

نۀ دۀ څوک زېږؤلی
نۀ دے لۀ چا پَېدا دے

په سْيال دَ دۀ څوک نيشته
دے يو دے آو يکتا دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـهٔ خپـل ځـان هـزار داسـتـانـه
سـارينده او نـهٔ پـهٔ چنـګ يـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اساس

دَ یارانو تړون غواړو
مُدام مرګ دَ بېلتون غواړو

دَ مرګ کُومې کښې هم یاره!
سرګرمی دَ ژوندون غواړو

دَ جرس پهٔ هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غواړو

دَ ښائست همه شهرت له
یو هنګام دَ جنون غواړو

اننګو دَ "نن سبا" کښې
بیا سُرخی دَ پرون غواړو

شیرین یاره! پهٔ هر حال کښې ---!
مګر خَبر دَ پښتون غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوي
تا راته دَ سترګو دَ صُهبا ؤوي

درست لۀ سر آو ماله درته تېر ځېنې
مونږه دې محفل کښې پۀ سر بیا ؤوي

عقل، فهم، فکر لۀ ما ورک هسې
بیا دې نظرونو کښې پۀ غلا ؤوي

راغلې عیادت له مې؛ خو وژنې ما
ډېره پۀ تمهید کښې دې دُعا ؤوي

وُورى تندرونه پرې باران پۀ خېر
حال مې دَ ګُلشن راته صبا ؤوي

ستا کارۀ بانۀ هُم دا رَوِش لرى
تا چې شیرین یار پسې پۀ شا ؤوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا مې کړے عيادت دے
يقينی زما شامت دے
پروادار ئې دَ خلې نۀ يم
خو دَ مينې يو عادت دے
کړم ئې خلاص لۀ هره غمه
ستا يو غم راعنايت دے
دَ پټکی پۀ تړل نۀ وُو
هغو کړے امامت دے
خپل خوارۀ اجزاء راټول کړه
ستا لۀ مخه عبارت دے

يار حساب دَ بوسې غواړی
شيرين يار باندې قيامت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بلبلو دَ نوا خبرې وُکړه
دَ چمن اَو دَ صبا خبرې وُکړه
مخ اَو زلفو څخه بيا خبرې وُکړه
دَ سبا اَو دَ بېګا خبرې وُکړه
دَ ښائست دَ نزاکت ستائينه ښه ده
ولې دا چې دَ حيا خبرې وُکړه
دَ رنګونو هغه ډک ماښام تالا دے
اے واعظه! اوس پهٔ سا خبرې وُکړه
پهٔ هَيبت دَ سپينو تُورو کا وارونه
بيا دَ لېچو دَ ادا خبرې وُکړه

بيا به څهٔ وی چې ايام پهٔ اختتام وی
شيرين يار ته شه پخلا؛ خبرې وُکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې آبه نهٔ يم چې به آب آځلم
ياره! لهٔ تا دَ سوال ځواب آځلم
هر يو عنوان دَ تا لهٔ باب آځلم
زهٔ انتساب لهٔ خپل نصاب آځلم
پهٔ هغه زلفو، هغه مخ مې قسم
لهٔ "روز و شب" حساب کتاب آځلم
سرو اننګو دې خولَې وُنيؤلې
څنګ انتقام پهٔ آب و تاب آځلم
واعظه! دومره پهٔ شتاب وُلې يې
ايله قدم دَ خپل شباب آځلم
کله ساقي، کله واعظ رادرومي
چرته تسبې، چرته شراب آځلم

شيرينه ياره! شمله جګه لرم
پهٔ دې عتاب کښې دومره تاب آځلم

۲۰۰۲_۱۰_۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ خپل خیالونو تماشا جوړۀم
څو تصویرونه دَ اشنا جوړۀم

مِینا تر خلې کا چې جُوته شي شراب
سِهل ترکیب سره صُهبا جوړۀم

ما وې: سپوا دَ دیدن تنده شوه؛ لا
تا وې: مَیدان دَ کربلا جوړۀم

ما وې: دَ زلفو مخ نیوے ئې ؤکړئ
تا وې: لۀ سترګو بلا لا جوړۀم

لکه بُلبُل چې ژابلي پسرلي
اوس به یو هغه رنګ نوا جوړۀم

۳۰_۱۰_۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زما چې ګرېوان شيرى ګُلان
لۀ خپل شيؤنه به ثنا جوړؤم

سپرليه! بوټی پۀ ګودر ؤنوله
خپلو دردونو له دوا جوړؤم

شاړو حجرو کښې مې ډيوې بلؤم
هغه جرګې به درته بيا جوړؤم

توبه دَ زيست مې خط او خال دَ اشنا
تورو تيارو نه هُم رڼا جوړؤم

ستا دَ وعدې غُندې يَو رِزم هَمه
پۀ هر بېګا کښې خپل سبا جوړؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ بلبل لره غُنچه ده
نو پتنګ لره ډیوه ده
خوا دې ما باندې پوره ده
دَ پټکی بنکلا شمله ده
تهٔ غَره اوسه پهٔ حُسن
زما هُم دَ عشق نشه ده
دې خیالونو لېونو له
ستا پهٔ مخ جوړه غرمه ده
تر دا هسې بانهٔ غشو
څهٔ نَشه، څهٔ حوصله ده!

خط او خال، لب او رخسار ته
مشاطه پهٔ تماشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمه شپه کښې هُم شوګیر یم
ستا دَ زلفو چې اسیر یم
دَ وَفا دستار ترلے
دَ پښتو دَ ملک سفیر یم
سمه، غرۀ به سره یو کړم
دَ وحدت هغه بهیر یم
کله پرېوځم، کله پاسم
پۀ تخریب او پۀ تعمیر یم
دلداری؛ خودداری یوړه
تا ته څۀ ښکارم، حقیر یم
زۀ پۀ غُښته لۀ چا کله!
شته من یاره! څو فقیر یم
لوګے ستا لۀ یو نظره
پۀ حلقه کښې بې نظیر یم
ستا رضا شی راحاصله
پۀ تلاش او پۀ تدبیر یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ تلاش او پهٔ تدبير يم
خو کړلے خپل تقدير يم
خو مقصوده ستا رضا ده
پهٔ حرم او نهٔ پهٔ دير يم
چې کا يون دَ يار پهٔ لورى
دَ هغهٔ قافلې مير يم
هم هغه راپورې خاندى
چې ئې زهٔ دَ غم پهٔ وير يم
"يو بلبل دَ ګُل ثنا کړه"
ستا دَ هغه خوب تعبير يم

غُټې غُټې زلفې وينم
شيرين ياره! ډېر زهير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ اباسین کوی اوس ما ته پهٔ چپو خبرې
نهٔ پېغلې جُونه پهٔ ګودر کښې پهٔ منګو خبرې
هلته پهٔ بڼ کښې اواز نهٔ کا کوم طوطی آو مېنا
دلته مَیره کښې خڑاره نهٔ کا پهٔ شپېلو خبرې
دَ حُجرې ګټ کښې نهٔ منګې کا، نهٔ رباب دَ مُطرب
دَ زیر او بم سره ځلمو ته دَ زړګو خبرې
هغه دَ ژوند دَ رنګینیَو کاروان چرته تللے
پهٔ خُلهٔ چې نهٔ راولی بېرته دَ راتلو خبرې
هغه نکهت، هغه ګُلشن او بېدل دَ بورا
یاد دَ ماضی شو دې وطن کښې دَ سپرلو خبرې
ګُل دَ لاله هُم چرته تورو خاورو ؤخوړلو
نهٔ دَ غاټول ؤکړې بیا پُولو آو پټو خبرې
دَ چاپېریال وجود لمبه دے ترې لوخړې خېژی
دَ ژوند سلګی دی: ما ته کاندی پهٔ زېړګو خبرې

دَ اوړو سترګو نظر وړے مې بنائست دَ حیات
کړه شیرین یاره! اوس دَ زړونو سپېلنو خبرې

۲-۱۱-۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره دَ تا دَ خط او خال خبره
زما دَ حال او استقبال خبره

زما دَ عشق، ستا دَ جمال خبره
نۀ ده څۀ دا دَ اشتعال خبره

ګنبې نو تا خبره وَړانه کړله
جوړ وو محفل، وه دَ مثال خبره

یار دَ قدرونو پۀ رموز کنبې وایی
نۀ کا پۀ بام آو پۀ دېوال خبره

ستا پۀ محفل کنبې څومره ډېره ؤشوه
یو دَ شړیه او بل دَ شال خبره

خبره یو وه؛ خو څوک پوهه نۀ وُو
ما کړه دَ دام آو دې دَ ټال خبره

حُسن وحدت دئے؛ بیا مې ؤچېړله
دَ سمې، غرۀ دَ اِشتمال خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوه بُلبله دَ رنګینو پَسرلو خبرې
هغه دَ عېش او دَ عشرت دَ ورځو شپو خبرې
غوارم ګُلشن کښې دَ نکهت دَ ګډېدو خبرې
بیا دَ بورا دَ بنېدو اَو دَ غُنچو خبرې

مُطربه راشه! دَ حجرې په ګُټ کښې بیا وُچېړه
په زیر و بم کښې دَ تارونو، په نغمو خبرې
ساقي چې راشي نو واعظ دې هُم دفتر وُسپړي
دَ هر یو ګُوټ سره به اَورم دَ توبو خبرې

زړهٔ مې ډېر وُغواړي لهٔ ځانه دَ وَتو خبرې
بس خو؛ رامخکښې شي دَ شرم اَو پښتو خبرې
ښایي سرې وُکړې تر منځه دَ سړو خبرې
ملک دَ پښتو دے دلته وُشي په جرګو خبرې

راوي! ښائېست ته دَ حیات وُکړه په زوره زوره
دَ مئینانو، لېوانیانو دَ جذبو خبرې

چې په حُرمت دَ ګُلستان ئې سر و مال کړهٔ فدا
ستا شیرین یار به تا ته وُکا دَ هغو خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې پۀ زړونو حکومت کؤمه
بیا څۀ خطر دَ بغاوت کؤمه
لُسته دَ مخ دَ عبارت کؤمه
دَ بغاوت چې حمایت کؤمه
دا دَ خوبانو محبت کؤمه
کۀ دَ بُتانو عبادت کؤمه
ملګرې ځان سره څو اوښکې لرم
دَ تېپې زړۀ چې عیادت کؤمه
ستا دَ یارۍ خوارۀ هُم هسې عدم
پۀ درمسال کښې مُشقت کؤمه
غَرض دَ تا سره دَ زیست دے اشنا!
څۀ؟ محبت کۀ قومیت کؤمه

اُودۀ بانۀ ئې څۀ راؤلړزؤل
لۀ خوَرو زلفو شکایت کؤمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ کوم سبا اَو پهٔ بېګا کښېږي اُوره شوی نهٔ یُو
ستا دَ وعدې غُندې خو ښه ده! کچه شوی نهٔ یُو
ستا دِ هر یاد سره تر عُمره مو یاری پاللې
خپله تپه کښېږي لکه ستا بې پته شوی نهٔ یُو
ستا دَ نظر دَ پلوشو لهٔ متازَیه توبه!
ښه ده ذره غُندې چې مونږ بې ډکه شوی نهٔ یُو
ساقی ګُل فامه! بېرته راشه اَو کاسې ډکې کړه
تا ته دا چا وې؟ چې توبو نه توبه شوی نهٔ یُو
ستا دَ څو اوښکو پهٔ ترمکه به راژوندی شو اشنا!
څو پهٔ باران دَ بهارونو تازه شوی نهٔ یُو
هسې به تل دَ وخت دَ ناوې لهٔ مخ اَخلُو پلَو
څو دَ اجل دَ درندې چې لُقمه شوی نهٔ یُو
دا خو اتل ده چې به مُومُو لهٔ جانانه وصال
مونږ لهٔ پخوا چرې دَ ځان پهٔ زېرمه شوی نهٔ یُو

شیرینه یاره! دَ مرام لَیلا به نهٔ شي پخلا
څو پهٔ انګړ کښېږي دَ حجرې چې جرګه شوی نهٔ یُو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړه سا به مې په سا شي
کهٔ اشنا مې خوا په خوا شي
چې دې لاندې تر قدم شو
په جهان به سربالا شي
خلک جوړ به لړغوني وې
کهٔ په دم او په دوا شي
زهٔ او تهٔ سره فریق یُو
فَیصله به مو په چا شي
ساقي! وار کښې خطا نهٔ شې
چې مستان دې وارخطا شي
لهٔ دې هسې لا چارَیَه
هره چاره ناویسا شي
دَ سفر توښنه هُم دا ده
چې دوه سترګې دې بینا شي
زما سترګو وَته کسه
چې خپل عکس درته ګویا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پۀ هوا دَ وخت تکیه ده
نۀ پۀ ما شی، نۀ پۀ تا شی
اَزاله مې دَ زړۀ وکړه
چې خبره خو صفا شی
لېونے دَ مینې څۀ زده
چې روا، کۀ ناروا شی
تاوده وینه دَ ځوانئ وی
ابتدا کښې، انتها شی
تورې زُلفې ګُورې ستایَم
رفعه، دفعه به بلا شی

شیرین یاره! وار دَ چا دے؟
دَ بانۀ غشی ادا شی

۲۰۰۲_۱۱_۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضا پېښنه دَ تقدير شي
نهٔ ترکيب اَو نهٔ تدبير شي
دَ روزګار لهٔ دامه ووځي
دَ زلفانو چې اسير شي
پهٔ روزګار کښې ږی مَترُوکه
پهٔ ياری کښې ناګزير شي
لهٔ فلکه خپلې بَرْخې
څوک امير اَو څوک فقير شي
دَ وختونو لهٔ پېرزويه
څوک اتڼ اَو څوک پهٔ وير شي
چې دَ خيال څانګونه مات وی
نو به څنګه هواګير شي
دَ بانهٔ پهٔ تېرهٔ څُوکو
دَ مئېن دَ سينې څير شي

مړاوې سترګې دَ يار وينی
شيرين يار ځکه دلګير شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پهٔ چم کښې بې آرزی ده
زمونږ ډېره بې وسی ده
دَ اُمَېد دَ هر يو ګُل مې
پهٔ درون سينه زخمی ده
پهٔ مثال دَ اورکی مو
پهٔ خپل سر راهنمائی ده
ستا دَ سترګو و شوخی ته
څهٔ مستی، څهٔ بې خودی ده
څهٔ بې سره زمانې ته
خودسری او سرلوړی ده
چې دې نهٔ ؤرسی فهم
"چُپه خله کښې بهتری ده"

دا بيان مې وزن دار دے
دَ مفهوم ئې روانی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته دے همرا زما لهٔ خوا تلے
څم پسې کهٔ هر لوری اشنا تلے
ښکلے مې دَ څنګ نه پهٔ خندا تلے
هاغه دے - - -! بیا زړهٔ جورې زما تلے
خلې ته دَ آجل ئې کله زهٔ پرېږدم
زړهٔ لکه ماشوم رانه پهٔ غلا تلے
ما وې عقل، فکر مې تا وړے دے
لا صبر، سکون پرې نه سبوا تلے
هرې حادثې ته چې تېر نبوی
هغه هُم دَ ښکلو پهٔ ادا تلے
څوک چې پهٔ نوا دَ وخت شنوا نهٔ شی
ستا لهٔ دره هُم نو بې نوا تلے
شپو نه مې دَ ژوند؛ خوبونه تلی دی
داسې ئې دَ زلفو پهٔ سودا تلے

بَلې پهٔ مزار ئې دَ یاد شمعې ږدم
ما نه مې ارمان ډېر پهٔ ژړا تلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ کهٔ پهٔ لر او کهٔ پهٔ بَر اوسېږې
یاره! زما دَ زړهٔ پهٔ سر اوسېږې
تهٔ پهٔ بولان کهٔ پهٔ خیبر اوسېږې
لهٔ ما به ولې ناخبر اوسېږې
دَ تور کاکل حقدار به ؤنهٔ ګرځې
څو ئې لَمن کښې دَ تور غر اوسېږې
وایه! دَ زلفو او دَ مخ دې قسم!
پهٔ روز و شب کهٔ مې خبر اوسېږې
دَ اننګو تر څوکو راغله سُرخی
وائی: لهٔ ما به پهٔ خطر اوسېږې

دَ هوسۍ سترګو لهٔ زمری نظره
شیرینه یاره! ډېر اوتر اوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ تر خنګه مې شباب دے
خو پهٔ ترخ کښې مې کتاب دے
دا انجام ستا دَ عتاب دے
چې اغاز زما دَ تاب دے
سیند دَ اوښکو کښې مې ؤموند
یو ګوهر، مګر نایاب دے
دغه ستا دَ سترګو اوښکې
دا هُم سیند، خو بې پایاب دے
ستا تر هسې رښې اوښکې
کهٔ ګوهر دے، خو کریاب دے
ستا دَ زلفو پهٔ سودا کښې
وِرک دَ شپو نه زما خواب دے
ستا تر غږ سارینده هېڅه
هُم دا هسې چنګ، رباب دے

شیرین یار دې پرې هُم زړه کړه
څهٔ حساب دے، څهٔ کتاب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کۀ یو مو پۀ لار زغَل دے
خو نظر مو سره بیَل دے
یَو یَو خاپ دَ تېر کاروان وو
ما پرې اېښے باندې پَل دے
دَ ښکلا "مرد مېدان" دے
هر یو خیال زما اَتَل دے
زړۀ کۀ لوی لۀ یوې خولې کړې
ښۀ دَ زړۀ پوره بَدل دے
دَ کاکل ښرې به سر کا
زما فکر کله شل دے؟
چې زۀ ستا شم، تۀ زما شې!
دَ هر سوال هُم دا یو حَل دے

شیرین یار ته به پخلا شي
دغه امر اوس اټل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارت دَ مال او سر پکښې معدوم دے
مونږ گټلے پۀ دا ښار کښې بلا نوم دے
دَ ښائست ئې پۀ حلقه کښې څومره دُهوم دے
بیا پۀ حال دَ لېونیانو څوک معلوم دے
ما خو کړې لۀ آزله ستا ثنا ده
ما بۀ کله پۀ تا یاد کا؛ طالع شُوم دے
کا لۀ ښکلو دَ وفا آو دیدن طمع
کټوری لۀ زاڼو غواړی؛ زړۀ ماشوم دے
سپېلنی غُندې لوګے ئې لۀ وعدو شم
ډېر دَ پیو ئې رخسار دی، پۀ خلۀ اُوم دے
هر سحر مې ستا پۀ مخ باندې محیط دے
هر ماښام مې ستا کاکل څخه موسُوم دے

پۀ تولی کښې دَ همزولو داسې وایی
شیرین یار مې لېونے دے، ډېر معصوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ نیؤلے ستا دَ مینې پۀ قصور یم
سر دَ دار باندې ختلے یم منصور یم
دَ جنت حُورې دې واړه لاس پۀ نام کا
سربازانو ته حلقه کښې پۀ ظهور یم
داسی مۀ وایه! چې تۀ به لۀ ما هېر شې
کۀ لۀ تا پۀ بل دیار یم خښنی دُور یم
هلته شوے دې حُرمت دے تندرونو
دلته زۀ هسې بې آبه یم، بې نُور یم
بنۀ سامان دې دَ "سر خښې" هر څو ما کړۀ
ولې بیا دې هُم حلقه کښې نامنظور یم
شامدام لۀ جفاکارو پامالېږی
بنۀ آګاه پۀ سر او مخ دې دَ دستور یم

کۀ دَ یار پۀ نوم مې وژنی؛ تور ئې اخلم
لۀ دې اخوا شیرین یاره! "بې قصور" یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلے یار په مئين زړۀ مې خبر کوم دے
دَ شته مَنو په خوارانو نظر کوم دے
چې شوخي دَ پَيمانو ده پسې وُرکه
دَ شفق دَ سُرخئ ډک مازيګر کوم دے
دواړه لاسه مې ورکړي دي ګرېوان کښې
اوس دَ ګُل دَ خنداګانو سحر کوم دے
هر پرواز دَ بلندئ ته مې زړۀ کښېږی
خو دا توان مې په غوڅ شوی وزر کوم دے
ډېر غمونو سر تر پايه کوره کړے
زما نۀ زده چې لَر چرته دے بَر کوم دے
زړۀ به څۀ دَ منصفانو په در يوسم
دلته تول نو دَ انصاف برابر کوم دے

شيرين ياره! دَ دې وخت لَيلا هُم ستا ده
خو زور متهو کښې اَو ګُتو کښې زَر؛ کوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمانونه سبزه زار دے
اُمېدونه نوبهار دے
دَ وخت زُول پهٔ کومه راورم
خَیر دے! دې خوا مې هُم کار دے
رسیږ زلفو ئې کار ؤکړهٔ
اوس دَ غشو باڼو وار دے
ستا کاکل پهٔ سر ختلے
زما هُم پهٔ سر دستار دے
لکه زلفې دې اُوږدې دی
زما هومره انتظار دے
لکه زلفې دې خورَې دی
دَ خیال هسې انتشار دے
وایه! اوس نو یاری څهٔ ده؟
یو غَرض، یو کاروبار دے

شیرین یاره! یار بخیل دے
یا نصیب زمونږه خوار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو لهٔ زلفو دې شبخون دے
بل لهٔ سترګو دې ساتون دے
زور پهٔ لاس او دنيادار شي
مُسَلم هغه مجنون دے
جرس خپله سينه سره کړه
پاسه پورته شه! پاڅون دے
ستا پهٔ ذکر، ستا پهٔ فکر
سر مې ابنبے پهٔ زنګون دے
ستا پهٔ سترګو کښې ځلېږی
زما هسې ځيګرخون دے
پهٔ مخ اوښکې بوړکی دی
هُم تنباکې مې لړمون دے
ستا پهٔ در چې تمامېږی
پهٔ دا لارو زمونږ يُون دے

پهٔ پُښتنه به مې راشی
شيرين يار خو مې پښتون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې نه چې بې تالاش او بې تدبير يم
خو بس دا چې زهٔ کړلے خپل تقدير يم
هومره مخ به دَ هوا ګوزار ته نيسم
څو مې دم دَ وزر شته دے هواګير يم
دَ سينې کچکول مې ډک لهٔ ملغلرو
زهٔ پهٔ غُبنته لهٔ چا نهٔ يم څو فقير يم
خدایْ راکړے ډېر دولت دَ قناعت دے
زهٔ پهٔ دا لهٔ بادشاهانو زيات امير يم
لکه يار چې مې دَ زړهٔ دَ رنځ دوا ده
داسې زهٔ ئې هُم "سر څنې" له اکسير يم
پهٔ ټولی دَ سُهېليو کښې "خلهٔ راکړی"
پهٔ حلقه کښې دَ همځولو بې نظير يم
بې لهٔ ما به وی دَ ښکلو خوا نيمګړې
دَ شملې غُندې پتکی له ناګزير يم

ستا دَ زلفو ياد مې نهٔ پرېږدی وَ خوب ته
لا تر هاغه به شوګير يم څو اسير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څوک به سپوږمۍ و ته هُم ئي قريب نۀ کا
خدای دې څوک په دې وطن کښې غريب نۀ کا

تا په تبغ دَ نظر هغه ادا کړے
چې دارُو مې په يو ښار کښې طبيب نۀ کا

چې دې "وار" راغلے نۀ وی؛ "وار ئې تېر شی"
څوک دې طمع لۀ يو داسې نصيب نۀ کا

زۀ او يار دومره قريب يُو چې يَو تن شُو
په دا څۀ شی؛ اعتراف کۀ رقيب نۀ کا

خَمې وروځې، لک بانړۀ آو تاوې زلفې
هسې مړ يم؛ يار دې دومره ترکيب نۀ کا

شيرين يار دې ډېر آداب دَ ادب پالی
اعتراض ورباندې څکه اديب نۀ کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چخنې شوے چې دَ پښتو لاندې دستور دے
هر سړے دَ قلمرو څنې مفرور دے
مُنصفان کۀ هر څۀ وکا؛ لاس پۀ خلۀ کا
دَ انصاف غُښتنه هُم دلته قصور دے
دَ دې دهر محرومان دی څو به شمارم
کوم کسبی دے، کۀ دهقان اَو کۀ مزدور دے
دَ ظالم ذَ عمر هم درازی غواړی
هر مظلوم زما دَ ښار څومره مجبور دے
څۀ به وايم کۀ پۀ دم اَو دوا روغ شي؟
لۀ دې رنځه چې جوړ شوے اوس ناسور دے
لاعلاجه چې هرکله درد دَ غاښ شي
اخستلے هر طبيب پسې آمبور دے

پۀ مَېدان کښې دَ عمل اوسی بې تُورې
شيرين ياره! هر سړے پۀ خلۀ باتُور دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بُلبل خوږه نوا يم
کۀ مې آورې ستا ثنا يم
سر دَ دار باندې دې ستايم
غُنچې ژبې نه ګويا يم
لۀ پېرزو دې نااشنا يم
ستا يو هغه رنګ اشنا يم
دَ طاقت پۀ زېرمه نۀ يم
چې دَ زړونو شهنشا يم
دَ زمان پۀ ګُتو پوهه
اګاهو لۀ وخت پَيدا يم
هر سبا، بېګا مې تۀ ئې
تمام عمر لره ستا يم
دا دې چاره آو پېشه ده
کۀ نېؤلے دې هُم دا يم

شيرين ياره! سوال خو دا دے؟
چې پۀ څۀ خطا سزا يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې سره سره غرمه
چرته ده تاوده غرمه
زه یو لېونې مئین
خوښ یمه په سره غرمه
ستا د بانه سپوری ته
بیا کوی دمه غرمه
ستا په تیاره زلفو کښې
ما ته لکه شپه غرمه
ځار د مړه کاته نه دې
ځومره شوه اوده غرمه
مخ دې لکه سور شو چې
بیا خوله خوله غرمه

ستا له شیرین یاره زده
ښکلې شو لولپه غرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بينا يم
اوس پخپله خپل نظر لره ړنا يم

ستا جنون کښې لۀ مجنون تلے پۀ هُورته
تۀ دروغ هرګوره مۀ ګڼه ربنتيا يم

تۀ نظر کښې دې لَرې دَ زړۀ رازونه
زۀ هم تل دَ خپلو سترګو نه ګويا يم

زۀ مئين يم اَو روزګار لرم دَ مينې
نور به څۀ وايم چې هاغه يم اَو دا يم

انتشار مې دَ زړۀ لا هومره زياتيږی
خورو زلفو ئې زۀ وړے پۀ سودا يم

يار دې خپل مرؤرتوب لۀ مێنځه يوسی
شيرين ياره! زۀ پۀ خپله خلۀ پخلا يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

روح مې کومې بلا وړے دے هر چا زړه
په دې ښار کښې هر دانا او نا دانا زړه
مینه هغه رنګ له کار دے؛ خوامخوا زړه
هم بادشاه دَ زمانې او هُم ګدا زړه
پس قدمی لۀ پیش قدمی وی بلا ګرانه
داسې مۀ ګڼه! چې بېرته تلۀ اوس ما زړه
تۀ ښېبوه دَ خشم ؤکړې، زۀ دَ مینې
خپل خپل کار دے؛ دَ تا هاغه، زما دا زړه
لېونې خو پۀ زورنو لا وړانېږی
سر دَ دار باندې مو تړپې هُم نڅا زړه
دا خو ستا غمونو نۀ یم زۀ پرېښوۀلے
ګڼې ډېره مې خندا او مشغولا زړه

پۀ یو تېکی کښې دوه تورې نۀ ځایېږی
شیرین یاره! چې انا زړه؛ څۀ اشنا زړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمعیت مې خور کاکل دَ لَېلا یوسی
لکه خوب پهٔ شپه کښې؛ توره بلا یوسی
زړهٔ پهٔ دواړه لاسه نیؤم؛ دَم پرې چُف کړم
خدا ې زده؟ ښکلے ئې پهٔ کوم هُنر بیا یوسی
عشقه! ما هُم هسې تېر لهٔ خنډو خار کړه
لامبوزنی مل اُبو کښې پهٔ شا یوسی
دَ یعقوب غُندې مې زړهٔ وَ ته غم پرېوت
دا یوسف به مې دَ سترګو رڼا یوسی
دا منمه: حې پُرسان له به یار راشي
عزرائیل چې زما روح پهٔ سما یوسی
بیا دَ قبر پهٔ خزو مې اوښکې توی کړه
دَ زړهٔ خیرے به دې ډېره ژړا یوسی
خلقو وې به: اجل مَل ئې دَ نظر دے
ما ګڼله کله؟ سترګې به ما یوسی
عقل خام شی،. ادراک شل او فهم ړوند شی
ځان قضا له ګڼې څوک؟ پهٔ رضا یوسی

شیرین یار! به دې دَ خدای پهٔ در کښې غواړی
تقاضې کهٔ دې هر څو دَ دُنیا یوسی

(c) ketabton.com: The Digital Library

استقبال ئې لاس پهٔ نام دَ خط رقم ته
خدایْ دې راوَلی دا یار زما حرم ته
نرګس چشمه، لاله رُخه، یاسمین بُویه
پسرلی ئې هُم غوړېږی هر قدم ته
دَ زړهٔ زخم دَ مودو وو؛ جوړ ناسُور شو
اوښکې پاکې کړه! ضرور اوس څهٔ مرهم ته
تل روانې ترې چینې دَ سترګو ډکې
یم حَیران دَ جل وهلې سینې زَیم ته
هغه سترګې چې دا ستا پهٔ درد لوندې شی
دَ حیات اُبهٔ هُم نهٔ رسی دې نم ته
ډېر یقین راته خپل یار مې زړهٔ نشین کړهٔ
پسې نهٔ ځم ځکه دیر او یا حرم ته
دَ معروض پهٔ پړدو سُر به ئې هر تار شی
غوږ کهٔ ؤنیوی مطرب مې زیر او بم ته

شیرین یاره! چې هُم درد آو هُم دوا زْده
دغه هسې ژبه ورکړه خپل قلم ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویښ ادراک لۀ تغافله رابېدار کړم
بینا فِهم خپل مرام وَ ته پۀ لاز کړم

پښتون فکر اواره پۀ خنډ و خار کړم
روڼ نظر رڼا رڼا لکه انوار کړم

دَ بې باکه غَیرتی جنون لۀ زوره
زۀ تېپه دَ خپلواکۍ پۀ سر دَ دار کړم

دَ ماڼۍ ښښتن شو غل مې دَ ګُوډَیکو
ډېر دَ وخت پۀ نوی جبر آه و زار کړم

اوس کۀ ما وَ ته حاصل شی دَ یار وصل
یو ساعت به دَ جنت پۀ عمر شمار کړم

دا چې ګرځمه بې یاره، بې دیاره
شیرین یاره! څۀ پۀ زیست، څۀ پۀ روزګار کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دا یو هسې انتشار وژاړم
یا دې دا اوږد انتظار وژاړم
هغه خندا چې دې تار تار وژاړم
لکه بلبل په آه و زار وژاړم
زه یو بې وسه دَ نړۍ غمگسار
غم مې دَ یار که دَ دیار وژاړم
دَ یار دَ ختو، لُوټو وران کورکے
دنګه ماڼۍ څه دَ اغیار وژاړم
لکه جرس هُم زړه مې ډېر وغواړي
تېز وَهم په لویه لار وژاړم
تنکۍ غُوټۍ مې تندرونو یوړې
اوس څه آمد دَ نوبهار وژاړم

.

دَ خپل شهید ارمان په قبر باندې
بلوڅ شمعې بې اختیار وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تغافل دې دومره زيات شو
چې دَ اوښکې هُم زړهٔ مات شو

مونږ هغه ليمهٔ پهٔ لاړه
ورک نظر دَ التفات شو

پهٔ جامه دَ پسرلی کښې
خزان شامدام رامات شو

ما هُم خيال دَ غزنوی کړهٔ
ستا وجود چې سومنات شو

پهٔ زخمونو دَ احساس کښې
دَ نوونو هُم بهتات شو

دَ ښکلا صاحب نصابه
بس کهٔ ياد دې لږ زکات شو

دَ زړهٔ زنې مې لوګے کړهٔ
دَ بارخو نظر دې مات شو

هسې رنګ شيرين بيان دے
چا ته قند او چا ته شات شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماضي باندې خپل حال ږدي
بنهٔ بُنیاد دَ استقبال ږدي

پهٔ سپین مخ چې سیاه خال ږدي
خدای زده بیا ئې پهٔ څهٔ خیال ږدي

بدبختي یو داسې پېښنه
درته کېږه هر کمال ږدي

نهٔ جلوه دَ بام دَ سر نه
نهٔ هُم زنه پهٔ دېوال ږدي

نهٔ ښکاره دَ تمبو وُت نه
نهٔ لهٔ سره ښکته شال ږدي

شیرین یار! لهٔ هر څهٔ تېر دے
هر یو شرط کهٔ دَ وصال ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښهٔ يار دے کنار هسې
زما تللے قرار هسې

بيا دَ زړهٔ اضطرار هسې
سيند دَ سترګو چيکار هسې

لکه اوس خوار و زار هسې
کله نهٔ وُم پهٔ دار هسې

کله دام او کله تال وی
لا دَ زلفو ئې تار هسې

لهٔ ـ دې ښکلې همکاريه
دا اغيار مې شی يار هسې

وخته! زُول کهٔ دې بل راشی
زما هر خوا ته کار هسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړۀ کاتۀ نه دي لوګے شم
مونږه واړه بیمار هسي

ساقي ځار دي لۀ بادي شم
خو وار تېر شي پۀ وار هسي

ستا دَ مخ وَ آبادۍ ته
دا ګُلشن او بهار هسي

ستا دَ سترګو پَیماني ته
دا مقدار او معیار هسي

پۀ ملاتړ ئي ډاډه وُسه
شیرین یار دي پکار هسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ دې خلهٔ زما پهٔ خلهٔ شي
نهٔ به "تهٔ" اَو نهٔ به "زهٔ" شي
پهٔ ادغام چې دې بانهٔ شي
څهٔ خاتهٔ، څهٔ پرېواتهٔ شي
زما زړهٔ اُبهٔ اُبهٔ شي
دَ تا کسي خو ماړهٔ شي
دَ نمرمخو تېکاوْ چرته
دَ راتلهٔ سره ئې تلهٔ شي
لب ئې باندې پهٔ صُهبا دی
لا چې مل ئې سرهٔ لېمهٔ شي
پهٔ تکور دَ تود نظر مې
دَ احساس دردونه ښهٔ شي

شیرین یاره! سترِے خیال مې
پهٔ چاپه غنو اودهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا نیؤلے خپل ډکر دے
ما ساتلے خپل سنګر دے

ښۀ پرچار دَ سر لوړی دي
خو کۀ پاتې دَ چا سر دے

ستا هر یاد زما سره دے
ستا هر غم زما پۀ سر دے

غشی باندې پۀ لیندو کړه
ما نیؤلے خپل تتیر دے

تۀ نقطه یو دَ پښتو شه
ژوند دي ګوره! ستا چکر دے

دا غزل مفهوم درآزه
پۀ خپل بحر مختصر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

للمه، دشته، سم او غر پيکه پيکه دے
نن دَ کلي هر منظر پيکه پيکه دے

يا زمونږه خپل نظر پيکه پيکه دے
يا دَ ورځې مازيګر پيکه پيکه دے

خدايه! ورک کړې لهٔ اسمانه تندرونه
خوف نه سپوږے مو دَ سر پيکه پيکه دے

ما وې: راغے ترې قاصد؛ خو څهٔ به وايي
دهٔ وې: چُپ شه! هر خبر پيکه پيکه دے

بيا وَهلے پهٔ ګُلشن ئې چا شبخون دے
دَ بلبل دَ شپېو سحر پيکه پيکه دے

نهٔ ساقي شته، نهٔ سپوږمۍ دَ څوارلسمې
چې رونق دَ بام او در پيکه پيکه دے

نهٔ ئې جالې پهٔ څرګه کښې دَ بازونو
نهٔ ئې بار، سايه؛ شجر پيکه پيکه دے

غُټۍ نهٔ سپړي ګرېوان چې شيرين ياره!
پهٔ درون ئې زړهٔ، ځيګر پيکه پيکه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر کۀ منزل ته مو مزل ؤنۀ کړۀ
ښه ده دَ بل پۀ خپو مو زغل ؤنۀ کړۀ

پۀ خندۀ و خار آو سرۀ اورونو لاړم
تا وې: دَ تګ دې لا تکل ؤنۀ کړۀ

زړۀ مې ډاډه کړۀ پۀ ساد سیورې دَ ځان
بل مې پۀ لاره باندې مَل ؤنۀ کړۀ

څو چې پرون نه مې پُښتلې نۀ دې
ما دَ سبا هومره اټکل ؤنۀ کړۀ

هُم شؤمه وړک هُم دې پۀ سترګو کښې یم
دا دې یو هسې رنګ له چَل ؤنۀ کړۀ؟

څو غزالې سترګې راوانۀ ړوې
مونږه سامان دَ خپل غزل ؤنۀ کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین جبین وَ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا
سرو لبانو ته صُهبا ئې په سلام بیا
څَنګ ته راغے سرۀ لېمۀ هسې ګُلفام بیا
دَ ساقی لۀ ګُتو پرېوتو ډک جام بیا
سرۀ او شنۀ دَ مخ ئې راؤستو هنګام بیا
اولاړ چُپه خلۀ سپرلے په احترام بیا
وخت او بخت به په ما وُکړی ډېر انعام بیا
کۀ مې نن دَ خپل پرون شو هم کلام بیا
ما وې: شپې له به تسخیر دَ زلفو کاندم
دې وې: شل دې شو ادراک اَو فکر خام بیا
اوږدې زلفې، نېغ بانۀ اَو کږې وروځې
زما مرګ له ئې ښۀ کړے اهتمام بیا
چې لۀ آله، سر او ماله پسې تېر شی
هغه څۀ کوی اشنا په ننګ او نام بیا

شیرین یار چې دې بیان هسې دراز کړۀ
دَ اوږدو زلفو مېرمن کوی قیام بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندې و خار دے، کند کپر دے
دَ عشق لار ده، سخت سفر دے
زيست روزګار مې کور و کر دے
پنډې دَ غم دې راپۀ سر دے
روز و شب مې ناخبر دے
څۀ شوقدر څۀ اختر دے
تورې سترګې، ګُورې زلفې
څۀ جادو دے څۀ منتر دے
پۀ بېګا دَ ژوند به راشي
دغه لوظ ئې مُعتبر دے
پۀ بارخو ئې خُوَلې راغلې
چې حِدت مې دَ نظر دے
ما ئې سپورے هُم پۀ تا کړۀ
کم چې سور مې دَ ځادر دے

شيرين ياره! زړۀ دې ژاړه
څو دا هسې رنګ دلبر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پهٔ عشق کښې چې بدنام دے
هر هغهٔ ته مې سلام دے

ستا زيرک نظر ته خام دے
کهٔ مې فکر دے، کهٔ پام دے

هر يو رند چې ورته رام دے
دَ ساقي پهٔ لاس کښې جام دے

ساقي جام لهٔ لاسه ورکړهٔ
دَ سرو سترګو دې هنګام دے

ستا دَ سترګو آئينه کښې
ما ليدلے خپل انجام دے

دَ خورو زلفو سودا کښې
خوب ارام پهٔ ما حرام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له مینې بهره مند شی
غم ئې څهٔ دَ ننګ او نام دے

مخ ئې دومره ډېر شته من شو
چې سپرلے ئې هُم غلام دے

زلفې سپېره، لېمهٔ ډک کړه!
دَ سیند غاړه ده، ماښام دے

زهٔ ئې زیات له دُعا آخلم
ستا پهٔ لبو کهٔ دُشنام دے

مړی څهٔ کا بیا پهٔ اوښکو
یاره راشه! اوس ایام دے

شیرین یار دې یو مجنون دے
کهٔ شهره دے، کهٔ گُمنام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه خپل ځان وَ ته په څنګ يم
نه بل چا وَ ته په رنګ يم
يو مئېن په نام او ننګ يم
بل دې در کښې ناست ملنګ يم
زۀ خوشحال يم دَ خپل دؤر
زور ته مخ دَ يو اورنګ يم
لېونتوب مې بدرګه دے
نور بې تېغه، بې تفنګ يم
کله عقل ته په خَشم
کله زړۀ سره په جنګ يم
تۀ که ؤسوې هسې شمع
زۀ ايرې لکه پتنګ يم
په خپل ځان هزار داستانه
سارينده اَو نۀ په چنګ يم

شيرين ياره! جوړ پاڅُون دے
دَ يار څنګ ته په غُرځنګ يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو چې په شپه دې اوربل خور نۀ شي
هومره به زړۀ زما په کور نۀ شي
څو تود نظر دې په دا لور نۀ شي
درد دَ احساس به مې تکور نۀ شي
هومره به مړ دَ اوربل اور نۀ شي
څو دې سپین مخ په لوګو تور نۀ شي
بیا لۀ زلفانو څړی مۀ جوړوه
دَ پښتنو تر بله کور نۀ شي
دَ مخ په خال دې زلفې ؤغوړوه
پورې په سپینه لمن تور نۀ شي
ما به هُم ما هسې په زړۀ کښې لرې
کلی دَ چا سره په زور نۀ شي

څو شیرین یاره! ځیګرخُون مې لرم
رخسار دَ ګُل به رانه سپور نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بنائستونو دَ منظر خبرې
غوارم دَ يار دَ بام او در خبرې
دَ مخ او سترګو دَ اثر خبرې
کوه سحر او مازيګر خبرې
ساقي، باده او دَ سپند غاړه، مابنام
واعظه! وکړه مختصر خبرې
زما حسين او دلنشين دلبره!
نهٔ کا خوند داسې پهٔ بهر خبرې
دَ غمازانو، بدخواهانو پهٔ خلهٔ
مدام زما او ستا پهٔ سر خبرې
څو بل مشال دَ شعور نهٔ وی پهٔ لاس
بيا پهٔ دا شپه؛ څنګ دَ سفر خبرې؟

دا شيرين يار وو چې در يادې ئې کړې
ستا دَ کالهٔ او دَ تبر خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا کهٔ وړک دې خوږ نظر کړهٔ
ما هُم پټ دَ زړهٔ پرهر کړهٔ
تا نکهت دَ زلفو ورکړهٔ
سحر ناز دَ باد پهٔ سر کړهٔ
څهٔ بانهٔ دې لر او بر کړهٔ
پهٔ زلزل دې سم او غر کړهٔ
دومره "غل دَ غرض" څوک دے؟
چې ئې لُوټ دَ شپې سحر کړهٔ
خیال مې هیڅ نهٔ دے بدپامه
څو لهٔ پامه دې بهر کړهٔ
سپینې خلې نه دې قُربان! خو
ناخبر دې هُم خبر کړهٔ

شیرین یار لهٔ خدایه سوال کا
کهٔ ستا لوظ ئې مُعتبر کړهٔ

۲۶_۱۱_۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر یو خیال چې مې حَسین دے
لاله فام مې زړۀ نشین دے
نرګس چشمه، یاسمین بُویه
ملک خُویه، ماه جبین دے
غاړه لکه، سر فلکه
ویاړ دَ واړه سرزمین دے
یو ئې وَصل بل ئې مینه
کۀ روزګار دے کۀ مو دین دے
هر یو غم ئې نازپرور دے
هر یو یاد ئې ګُل ورین دے
هر مئبن دې بایَد زَړه وی
څۀ ئې قدر، څۀ توهین دے
بام او در دَ یار دَ کلی
دَ رازونو مو آمین دے

شیرین یار داسې بیان کړۀ
چې هُم قند دے، هُم ګبین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ شوخو سترګو مست نظر خوږېږي
خکه سُرخي پهٔ مازیګر خوږېږي

ساقي راغلے، هُم سپوږمي ده تمام
رونق زمونږ پهٔ بام او در خوږېږي

یو چې خواني؛ بله باده پهٔ ګردش
واعظه! خود به دې دفتر خوږېږي

غُټه جبین خو دې راؤسپړه لږ
ګرېوان مې خیرې دے سحر خوږېږي

همه رنګونه ستا دَ مخ دَ جمال
زمونږ دَ کلي پهٔ منظر خوږېږي

کله به وي؛ چې انګازې دَ وصال
کوېته، کابل آو پهٔ خَیبر خوږېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راپېښه جُدائی ده
زما تللې بينائی ده
لهٔ عالمه بېګانه شؤم
ستا يو هسې اشنائی ده
ستا پهٔ کلی ستا پهٔ چم کښې
ځان ځانی ده، تنهائی ده
ستا دَ حُسن اجزا ځېنې
خو کاکل ئې اکائی ده
ستا لهٔ ګُورو، خُورو زلفو
توره شپه هُم سودائی ده
ستا دَ زلفو لهٔ زنځيره
ناممکنه رهائی ده
"چا لهٔ زلفو برے ؤموند"!
دا خبره هوائی ده

مينه څهٔ ده شيرين ياره!
پهٔ عالم کښې رسوائی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اهونو کۀ طوفان دے
نو دَ اوښکو هُم باران دے
پۀ شبخون دَ شهابونو
لمبه شوے مې بُستان دے
یا نالې دی دَ بُلبُلو
یا افغان سر پۀ فغان دے
"روز و شب" مې مخ آو زلفې
څۀ زمان دے څۀ مکان دے
بیا دَ خیال پۀ ائینه کښې
ستا تصویر تا ته حېران دے
کۀ دې سُود چرې مقصود وی
واوره! مینه کار دَ زیٰان دے
وخت ده چا ته پښنه نېؤلې
ځی پۀ مخه تل روان دے

توره شپه به سپین سحر شی
دغه چغه مې اذان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهائی ده، ځان ځانی ده
څومره ډېره ویرانی ده

دَ وطن هره کوڅه کښې
څۀ دَ وینې ارزانی ده

دَ اقدارو قدر نیشته
چې دَ زَر آو زور خانی ده

نۀ دلیل، نۀ حواله شته
زورګیری ده، من مانی ده

دَ هر مخ پۀ ائینه کښې
نور څۀ نیشته حَېرانی ده

یو دُنیا دَ مئېن زړۀ کښې
شیرین یاره! وَدانی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ شونډې کۀ دې پاڼې دَ ګُلاب دی
خط دَ مخ دې لکه توری دَ کتاب دی

ستا دَ سترګو دَ صدف تر زړنې اوښکې
دا ګوهر پۀ تَل دَ آب همه بې آب دی

هَسکې غاړې ته دې هېڅه صُراحی ده
سُتر قامت وَته دې سروې څۀ حساب دی

پۀ ګُفتار کښې نغمه زاره، وزن داره
بلبلان دې هر يو غږ لره بې تاب دی

خَمې وَروځې، لک بانړۀ دې؛ ليندې، غشی
چې سينې دَ مئينانو پۀ څوب دی

بارانونه پرې دَ اوښکو بلا ووری
ارمانونه دَ زړۀ سيمه کښې شاداب دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مَست خراب دي چي دَ سترګو په صهبا دے
هغه کله په صواب اَو په خطا دے
تورې زلفې دې حاوی په ګوره شپه دی
سپين جبين دې مُقدم په روڼ سبا دے
هغه سترګې چې تر زلفو نيم کَنبو شوې
مازيګر مې اوس نيمګړے، نيمه خوا دے
چې مې وُوژني اَو غبرګ پس ته راکا
زما برخه چې قاتل مې مسيحا دے
دَ يار ياد چې دَ مشال هسې بلېږی
ډېره ښه ده چې همرا مې رهنما دے
لاعلاجه رنځ دَ مينې کۀ بالۀ شی
مګر دا چې يار هُم درد دے، هُم دوا دے
دَ يو مخ دَ پاره سل مخونه کېږی
ستا دَ کلی سپے، سرے زما اشنا دے

دَ زړۀ زخم ئې خيرلو ته ځان جوړ کړۀ
شيرين يار وَ ته اشنا ئې په خندا دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ زلفو پهٔ سودا مې ژوند حساب دے
ستا دَ مخ پهٔ عبارت مې جوړ نصاب دے

ستا دَ زنې تکی خال وته پسخېږی
څو نیلم کهٔ جوهری څخه نایاب دے

تر سرو شونډو، سرهٔ رخسارو دې شرمېږی
لاله ګُل دے، کهٔ غانټول او کهٔ ګُلاب دے

لکه سترګې دې پهٔ خون کښې مړنې دی
دغه هسې کوم ښکاری او کوم قصاب دے

دَ بانړهٔ غشو تهٔ واغُستوه تېکی
تمام شوے دَ ګائلو زړونو تاب دے

مخ روښې دَ کومې شپې وه شیرین یاره!
چې وُرک کړے ئې لهٔ سترګو زما خواب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خال پهٔ زنه، پهٔ رخسار چې لر او بر ړدی
داغ وَ ما ته پهٔ زړګی اَو پهٔ ځیګر ړدی
هیڅ یو دم مې ستا پهٔ زلفو اثر نهٔ کا
ګېنې مار هُم اخر کربنه باندې سر ړدی
ستا دَ سترګو تور جادو یم عاجز کړے
راته کړه هر کمال اَو هر هُنر ړدی
دلداری دَ خودداری پهٔ قیمت نهٔ شی
څوک به ولې خپل پټکے بل ته پهٔ سر ړدی
هیڅ بها دَ رنې اوښکې دَ آب نښته
څوک به څهٔ ورته پهٔ قدر دُر ګوهر ړدی
ستا دَ شونډو پهٔ بدل به ئې وانخلم
څوک مې وړاندې کهٔ جامونه دَ کوثر ړدی
دَ لیلا دَ زلفو باد دے بیا رالؤِتے
بنجاری به پهٔ کوم ګټ کښې اوس عنبر ړدی

دَ اشنا دَ در طواف مې پښې کړې شَلې
خدای ګواه کهٔ لا پهٔ ځایْ مې دَ نوکر ړدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو سکوت دے، خاموشي ده
بې رُخي ده، بې ارزي ده
په مئينو سنګ باري ده
دومره زياته رسوائي ده
ستا دَ نوم په تذکره هُم
لګېدلې پابندي ده
هره لاره کښې مقتل دے
دَ سرونو ارزاني ده
په کُوڅه کُوڅه زندان دے
څۀ اسيره زندګي ده
غلامي خو ترې نه زر ده
دَ مرْيانو بندګي ده

چې مئين په زر او زن شي
ترې نه پاتې سربازي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اُلفت پهٔ هر یو راز او بِنا زده دے
چې دَ سترګو پهٔ رموز او حیا زده دے

پهٔ اغاز دَ کوم سبا ځنګه بیا زده دے
پهٔ انجام دَ هر پرون ئې چې نازده دے

هغه کله محبت او اشنا زده دے
چې هر چرې پهٔ خپل ځان او انا زده دے

ستا تسبې دې شېخه! تا ته مبارک وی
زما کله کوم یو کار دَ ریا زده دے

زړهٔ مې بند پهٔ هره غُټه شو دَ زلفو
څهٔ دا هسې تور جادو دَ لَېلا زده دے

شیرین یار پرېنه مُشکی خالونه پېری
ډېر دَ اوښکو پښتنو پهٔ بها زده دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دَ ښکلو ټِکانه ده
نو دَ زړونو استانه ده
ستا دَ سترګو لۀ نظره
داغ مې زړۀ ته نذرانه ده
نۀ زۀ درشم، نۀ تۀ راشې
دغه څنګه یارانه ده
هر سبا آو هر بېګا دې
نوې نوې بهانه ده
ستا دَ سترګو پۀ هر رَپ کښې
بېَله بېَله زمانه ده
دَ اسمان دَ تندرونو
ولې تل یو نِښانه ده

شیرین یاره! کۀ پوهېږې
هر غزل مې ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص دَ زلفو ئې زندان شی
ډېر مشکل به مو اسان شی
خور زما آه و فغان شی
څو به ټول همه افغان شی
بلبلان ئې پهٔ نارو دی
ستون بهار به تر بُستان شی
لهٔ جامې دې بَهر نهٔ شې
څو مې قتل هر ارمان شی
دَ ایفا ساعت به راوړی
وخت پهٔ ما به مهربان شی
وُرک پهٔ لارو کښې دَ زلفو
دَ فکرونو هر کاروان شی
ما ئې سترګو کښې ځان وُلیډ
دریغه! خپله اوس ګویان شی

اوږدو زلفو ته منسوب وی
دراز ځکه مې بیان شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

راستنه هسې ایام شي
دَ محفل هغه هنګام شي
دَ ساقي په لاس کښې جام شي
دَ سیند غاړه کښې ماښام شي
په مضراب دَ خپل رباب ئې
دَ مطرب هُنر تمام شي
دَ سپرلي مَسته هوا کښې
روڼه شپه "ماه تمام" شي
هر اشنا وَ ته په ښکته کښې
ښکلے ښکلے ګُل اندام شي
په نغمو اَو په رڼلو کښې
یو اتڼ شي، جام په جام شي
یو مستي وي، بې خودي وي
دَ روزګار فِکرونه خام شي

دې جنت جنت ماحول کښې
هسې ژوند راته انعام شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ چا کله دومره ګران یم
لکه ګُل دَ بیابان یم
هر یو جبر ته اسان یم
هر یو غم ته دي نښان یم
تل وَتلے لهٔ خپل ځان یم
لکه بوی دَ ګُل پرېشان یم
دَ کاروان خاپونه وران دی
مګر بیا هُم زهٔ روان یم
معرکه دَ محبت کښې
پهٔ خپل ځان باندې تاوان یم
پهٔ حساب لکه دَ مړی
نهٔ پهٔ درد نهٔ پهٔ درمان یم
هر احساس پهٔ غوږو کوڼ دے
پهٔ خپل غږ باندې پښېمان یم

دَ وخت هر ګوزار دَ پلک دے
مګر کلک لکه سندان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپرلے ستا دَ نظر لتهؤم
چې سمه، غر دَ لر او بر لتهؤم
ستا دَ وصال هغه خبر لتهؤم
کله بولان، کله خَیبر لتهؤم
دَ مخ او زلفو دَ نسبت په مینه
چرته سایه اَو چرته نمر لتهؤم
ستا دَ کاکل غُټېه مې نۀ شوه په لاس
پسې کۀ تړې دَ تور غر لتهؤم
دَ یار دَ مخ دَ سرۀ اَو سپین په قدر
تا ته وې چا؟ چې سیم او زر لتهؤم
تل په دَرک دَ وِرک اشنا دَ کوڅې
دَ یو ګدا هسې هر دَر لتهؤم
لا دَ کوم درد ښترګې وَرغلې نۀ دی
دَ زړۀ زخمونه برابر لتهؤم

یو شیرین یار مې وی "هم سر" دَ عصر
پسې هر خېل اَو هر ټبر لتهؤم

۲۴-۳-۲۰۰۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ خپل آب باندې پوره ده
زما اوښکه پښتنه ده
ګټېه هغه يو درنه ده
چې پهٔ ځایْ باندې پرته ده
دَ تا ناز لره کاکل دے
زما ویاړ لره شمله ده
دا دې شونډې هسې رېږدی
کهٔ خطا دې بَهانه ده
ستا پهٔ سترګو کښې ځلېږم
څومره ښکلې تماشه ده
څو واعظ دَ ښار حاکم دے
ښه اباده مَېکده ده
شیخ هُم ناست دَ خُم پهٔ څنګ کښې
هُم مې ګوټ دے، هُم توبه ده

څهٔ ښهٔ شعر دے شیرین یاره!
هُم غزل هُم ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دې زُلفې څوک مژګان دی
پښتانهٔ راباندې ګران دی

پهٔ صدف کښې دَ لیمهٔ دې
څو ګوهر مګر دَ شان دی

ستا دَ سترګو آئینه کښې
ډېر عکسونه څو حېران دی

اجزا نور هُم دَ ښائست ئې
څو دوه غوره تر عنوان دی

چې دَ بخت پهٔ طمع نهٔ دی
پرې وختونه مهربان دی

دا بې حِسه مرهٔ ځانونه
څهٔ پهٔ درد څهٔ پهٔ درمان دی

روز و شب ئې مخ او زلفې
پهٔ زمان څهٔ پهٔ مکان دی

دَ دې اوښکو سمندر کښې
علامې دَ غټ طوفان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ يار ياد کۀ زورَوَر دے
غم ئې لا ترې نازپرور دے
لرې نۀ ده چې يار راشي
کۀ دې لرې دَ زړۀ ور دے
ستا دَ مخ، زلفو پۀ نوم مې
هر شوقدر آو اختر دے
ما ځاىْ کړے دَ زړۀ کور کښې
ستا هر خېل آو هر ټبر دے
سيے دَ کلي دې وَ ما ته
لۀ سړى پردى؛ بهتر دے
پښْې مې شلې، سترګې تَپې
را پۀ سر سترے سفر دے
چيلم مات دے، حجره ړنګه
خوشے بام دے، شاړ ئې در دے

اباد کړے پۀ يادونو
شيرين يار دَ زړۀ کنډر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل زما دغه دُعا شي
ستا نظر دې مسيحا شي
خوا ئې ډکه په هوا شي
چې ئې طمع له مُلا شي
زما مينه بس په تا شي
په سامړه اَو که په غلا شي
زړۀ په دود دَ سپيلنې دے
ستا په حُسن به فدا شي
همدردان په نامه ډېر وي
خو يو څوک پکښې دوا شي
چې دې سترګې سمندر شوې
ځان دَ چا نه به سېوا شي
خود غرضي دَ ځنګل اور دے
په خشاک نۀ په ګيا شي

ژوند به تول تراخۀ زائل کا
شيرين يار به مې پخلا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ پۀ دَم اَو پۀ دُعا شي
نو خپل درد به مې دوا شي
دا سپېڅلې لېونتوب مې
هم همراه هُم راهنما شي
چې زما لۀ سترګو پرېوځي
دا ګوهر دې واړه ستا شي
پۀ وعده دَ مخ او زلفو
هُم سبا شي هُم بېګا شي
یار مې هله پښتون بولې
کۀ پُښتنې له مې راشي
وفادار کۀ جفاکار دے
خو بس دا چې یار زما شي
دَ زړۀ حال به مې څرګند کا
کۀ دا سترګې مې ګویا شي

دې خپلونو دې تپو کښې
شیرین یار به یو پَېدا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اضطراب اَو دَ سکون خبرې کېږی
دَ وصال اَو دَ بېلتون خبرې کېږی
یا دَ زلفو دَ شبخون خبرې کېږی
یا دَ سترګو دَ افسون خبرې کېږی
دَ یارانو دَ تړون خبرې کېږی
دَ پښتو اَو دَ پښتون خبرې کېږی
ځان لهٔ ځانه شی بېرون خبرې کېږی
پهٔ درون دَ زړهٔ چاوْدون خبرې کېږی
هره ژبه باندې ستا دَ مخ سُرخی شی
چې زما دَ ځیګرخون خبرې کېږی
پهٔ بېدیا اَو ابادۍ کښې تر یارانو
دَ لَیلا اَو دَ مجنون خبرې کېږی
هر بېګا لره دستوْر وی دَ پښتو لاندې
هر سبا دَ بل قانون خبرې کېږی

شیرین یار دې "نن" زړهٔ ور د ے مرکې ته
ولې دا کهٔ دَ "پرون" خبرې کېږی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ مهتاب هسې رڼا دے زما يار
لکه آب غُندې صفا دے زما يار

چې يو درد دے، يو دوا دے زما يار
هُم قاتل هُم مسيحا دے زما يار

لکه سبورے مې همرا دے زما يار
تل زما په اقتدا دے زما يار

دغه هومره مې تر خوا دے زما يار
هُم مې تن دے هُم مې سا دے زما يار

هغه روڼ چې په وَينا دے زما يار
سپين په زړهٔ باندې رښتيا دے زما يار

هَم کلام او هَم نوا دے زما يار
شيرين ياره! ښهٔ پخلا دے زما يار

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ګُل ئې نزاکت دے
لکه سروې ئې قامت دے
بنۀ ئې وَرِم، بنۀ ئې شکل
چې هُم ګُل دے هُم نِکهت دے
خط او خال دَ مخ ابرو ئې
اطاعت، هُم بغاوت دے
زما روح دے زما ځان دے
هُم مفهوم، هُم عبارت دے
يو مستي ده، يو حيا ده
هُم شراب اَو هُم حُرمت دے
سربَکف ګُل دَ لاله دے
مرګ دَ ژوند ئې هَم ساعت دے
دَغه هسې دُرداني ته
دَ سَرونو څۀ قيمت دے

خيالي يار مې شيرين ياره!
مجموعه دَ هر صفت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یو څهٔ رنګ له نګار دے
چې مې یار دے کهٔ اغیار دے
ښهٔ دا ستا دَ زلفو تار دے
انتشار دے، هُم قرار دے
دا څو اوښکې پښتنې دی
ښهٔ معیار دے، کهٔ مقدار دے
قافله دَ ژوند روانه
مګر خلاص ئې اوس مهار دے
زما زړهٔ یو سپېلنے دے
دَ تا حُسن سُور انګار دے
پهٔ مونږ وورې تندرونه
خلق وایي نوبهار دے

شیرین یار پسې کتلے
ما هر در او هر دیار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرک دَ زلفو کښې فنا شم
رپ دَ سترګو کښې پَیدا شم
لکه اوښکه په معنا شم
چې دا هومره بې نوا شم
خدایْ مې نۀ کا دَ تا فکر
سور په اَس چې دَ هوا شم
خدایْ مې نۀ کا دَ تا عهد
چې قیامت باندې ایفا شم
خدایْ مې نۀ کا دَ تا زلفې
تسنې وَسنې بې ښکلا شم
خدایْ مې نۀ کا دَ تا سترګې
چې ساعت ساعت اشنا شم
یو مې ځان دے یو ئې سبورے
نور دَ چا په اقتدا شم؟

خپل کالۀ وی شیرین یاره!
یار ته سترګو کښې ګویا شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ ښائست کښې غېريت وے
خو بيا مينه کښې غَېرت وے
دريغه! څۀ خو محبت وے
يا بدل کښې قوميت وے
اطاعت کۀ بغاوت وے
ستا پۀ مخ دې عبارت وے
ستا دَ سترګو مَېخانو نه
هر زيړے مازيګر ست وے
دَ څو اوښکو ملغلرو
لړ دَ چا څخه قيمت وے
څۀ به غم دَ هسې رنځ وو
ستا عادت دَ عيادت وے
زما مينه، ستا پۀ حُسن
اباد کلے آو محلت وے

مَل چې نۀ شي ژوند دَ فکر
شيرين ياره! بيا قيامت وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زده – چې زما شام او سحر تلے
تا زده – پهٔ کوم بام آو پهٔ کوم در تلے
ما زده – چې مې زړهٔ پهٔ يو نظر تلے
تا زده – پهٔ څهٔ چل آو څهٔ هُنر تلے
څنګ نه زما څنګه ناز پرور تلے
بيا پهٔ څهٔ خبره مرور تلے
ستا پهٔ مخ او زلفو چې دعوه لرم
ما نه پرې کابل او پېښور تلے
ستا دَ اوږدو زلفو پهٔ تار شوے دے
فکر مې لهٔ ما پهٔ لوئ سفر تلے
بيا دَ بانو څنب کښې راته ست هسې
بيا مې غېږ پهٔ غېږه لر او بر تلے
غم دے؛ دَ بې کسه کوخه ؤوېنې
خدائې شته! کهٔ پهٔ خوا دَ زورَور تلے

کله پهٔ دا زړهٔ مو زړهٔ وهلے دے
چرته لهٔ دې ګُتو مو دلبر تلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونتوب کۀ مې شُهره شو
ستا دَ حُسن حواله شو
دا سپېځلے تفکر مې
خپل نظر لره ډیوه شو
دَ مرام پۀ خوشې لار مې
دَ ځان سبورے بدرګه شو
هر احساس مې ځنګ پۀ ځنګ دے
هر یو فکر راسره شو
پښنه نېؤلے مازیګر مې
دَ خپل مرګ پۀ تماشه شو
لېونتوب مې ابدالي دے
ستا غرور کۀ مرهته شو

شیرین یار دې بلا سترے
پۀ سر ځنه سنباله شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

څۀ به پاتې دَ زړۀ دم وی
چې هر غم راته راسم وی
هر مئېن په زړۀ کړَم وی
داغ دَ مینې ډېر پنهم وی
چې دَ زلفو رَوِش دا دے
نو بانۀ به ئې کوم سم وی
ورځ – واعظ زما همراز وی
شپه – ساقی زما همدم وی
وَر راپورې دَ توبې وی
دَ خُمار خمونه خم وی
ستا نظر به تا په ډک کا
زما سترګو کښې کۀ ضم وی
هُم لاړښود هُم لاروَے یم
خپل مې پل آو خپل قدم وی

شیرین یاره! څۀ وطن دے؟
په ښۀ کړۀ هُم سړے ګرم وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ سترګو وَ ته بیا سترګې پهٔ لار یم
پښه نیوٗلے مازیګر یم انتظار یم

داسې کله ناویسا او نااتبار یم
یاره! ډېره غریبی ده ځکه خوار یم

لاس مې ډک پهٔ رڼو اوښکو، صفا مینه
چې راغلے ستا دَ حُسن پهٔ بازار یم

پهٔ مسکا لکه کلۍ چې شونډې سپړې
ګرېوان خیرې دَ سحر هسې تار تار یم

ډکې سترګې سمندر یو دَ مستۍ دے
پکښې ډوب سره دَ خود او دَ اختیار یم

خط او خال، لب او رُخسار ئې پهٔ لاس راغلهٔ
شیرین یاره! اوس همه بهار بهار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ یارانو محفل خور دے
دَ سین غاړې مابنام سپور دے
خو په ما ئې پورې تور دے
خو له زلفو مې زړهٔ تور دے
دغه غم دَ کلي کور دے
ګنې خلاص مې دَ زړهٔ زور دے
غم دَ یار اَو دَ دیار مې
دَ ژوندون په اوږو سور دے
په دَم خَم دَ ژوند به څهٔ وی
چې ئې تل له بله پور دے
څوک مئین دي سنګسارېږی
په کوڅه کښې دي بیا شور دے
یار بېګا له څړی سپړی
فکر اوس نه مې شب کور دے

اور دَ هجر شیرین یاره!
لګېدلے کور په کور دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو مئېن دې فرزانه دے
ستا په عشق کښې ديوانه دے
ستا نظر چې مستانه دے
هر انداز مې رندانه دے
څوک دې ناست په استانه دے
څوک دې مست په مېخانه دے
هر ارمان مې صحراګُلے
دَ هر جبر نښانه دے
هر يو خيال مې ترمې ترمې
هر يو خال دانه دانه دے
ستا په سترګو کښې جانانه!
وينم عکس مې جانانهٔ دے

شيرين يار وَ ته اشنا يې
حَيف! چې تا ته بېګانه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور ئې پای نه تر سر واخست
ګُلستان مې؛ نظر واخست
هر سحر مو دَ صبا نه
دَ ګُلونو خبر واخست
یوسف مخې اشنا راغې
سترګو بیَرته نظر واخست
ککۍ توري سُور خُمار کَښې
لاله داغ په تتر واخست
پُښتنه اوښکه وه توی شوه
آب تري دُر او ګوهر واخست
تا که زلفې بادَولې
چا به څه له عَنبر واخست

هیڅ پرواز دَ بلندۍ وو
وخته! تا مې وَزر واخست

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم پۀ زړۀ کۀ دَ جانان شته
فکر هم يو دَ دوران شته

پۀ دې للمو، غاړو، پيڅکو
لاله ګُلی دَ خپل شان شته

هر سپرلی ته تر لَمنې
کلکه غُټه دَ خزان شته

بلبلان ئې سر شندل کا
لا حُرمت دَ ګُلستان شته

بنجاری دَ سپرلی څۀ کا
دَ بنکلا ئې ډېر سامان شته

ستا دَ سترګو سمندر کښې
وينم هسې يو طوفان شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ شونډو پهٔ مُسکا کښې
هر یو درد لره درمان شته

ښه ده زلفې دې خړې کړې
دَ خیال ځانله اوس مکان شته

درسته شپه دې لهٔ ما یوړه
ښه ده ستا هم یو زمان شته

اسوېلو مې اوښکې توې کړې
دَ طوفان سره باران شته

ما هُم زړهٔ نه مې "زړه لوی کړهٔ"
دَ هر سُود سره تاوان شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ملت پهٔ اُفق ستورے دَ سبا يم
مرګ دَ لتې اوړدې شپې لره پَيدا يم

"روز و شب" دَ لر او بر مې "يکه ځار" کا
پهٔ قربان قربان دَ هغو همنوا يم

خپل تتېر دَ وخت ګوزار وَ ته مخ نهٔ کا
زهٔ دَ هغه مجنونانو نه جُدا يم

کهٔ پهٔ ګټو کښې مې زَر، متو کښې زور وى
لوىْ حقدار دَ اوسنى وخت دَ لَيلا يم

پهٔ حُرمت چې دَ ګُلشن ئې ځان فدا کړهٔ
زهٔ دَ هغه بلبلانو پهٔ ثنا يم

قوميت مې لکه ساه دَ محبت دے
تل پهٔ ننګ دَ خپل اشنا ترلے ملا يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تضمین پهٔ شعر دَ رحمان بابا

شعر
پهٔ ژړا مې دَ خپل یار دیدن حاصل کړهٔ
دَ شبنم پهٔ څېر دَ ګُل سره یکتا یم

درسته شپه لکه دَ پرخې پهٔ ژړا یم
بیا سحر څکه دَ ګُل پهٔ مخ ځلا یم

داسې مهٔ ګڼه؛ چې څَنګ کښې به دَ چا یم
ګڼې زهٔ لهٔ خپله خانه څُنګ جدا یم

نهٔ څهٔ پوی دې پهٔ سبا آو نهٔ بېګا یم
بیا هُم بنهٔ دې لهٔ وعدې یم چې ګویا یم

اورکی غُندې لهٔ خپل وجود رڼا یم
هُم پهٔ خپله لاروے هُم راهنما یم

معرکه دَ محبت کښې پهٔ ویسا یم
پهٔ رېښې رېښې څادر ترلے ملا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زما دَ پاکي ويني تقدس دے
پۀ هر حال کښې چې دې ستايم، وايم، ستا يم

دا زما دَ لېونۍ مينې جذبه ده
چې قضا لره مې بيائې؛ هُم رضا يم

دا زما دَ پښتنې فکر غېرت دے
سر دَ دار باندې تيپه يم پۀ نڅا يم

تفکر مې ځنګ پۀ ځنګ دے تر احساسه
لۀ خپل ځانه ځخه درد اوهُم‌دوا يم

هغه تۀ يې؛ کور و کر پۀ لر او بر يې
دغه زۀ يم؛ چې پۀ ارض نۀ پۀ سما يم

دَ نظر دَ پېماني معيار دې هومره!
پۀ دا يو ساعت اعلا يم، هم ادنا يم

ستا دَ سترګو بحر ځو پۀ انتشار دے
زۀ هُم عکس غُندې لۀ ځانه مې سبوا يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ګُل شونډې تخنؤمه بوئ ترې نغارم
پهٔ ګُلشن باندې ورګډ باد دَ سبا يم

دَ "رحمان" او دَ "خوشحال" سايې تکبير کړهٔ
مقتديانو کښې يو زهٔ مګر شِنوا يم

دَ مرام پهٔ خوشې لاره مې دا يُون دے
چې هُم سورے مې همرا دے هُم تنها يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ مرام پهٔ خوشې لاره يک تنها تْلُو
داسې تل هم بې همرا اَو بې امسا تْلُو
دا هُم ښه ده چې مو سورے دَ ځان مل وو
مونږ قائل دَ پرمختګ کله پهٔ شا تْلُو؟
دَ بلا کومی ته څهٔ وی دَ چا فهم
چې دَ فکر پهٔ جلب کښې به بيا بيا تْلُو
کوم جواز دَ ګيلې نهٔ وو؛ وخت او بخت نه
مونږه خپله مګر خلې ته دَ قضا تْلُو
مونږ دَ مينې لېونو له ښائېدل دا
چې مقتل ته دې پهٔ ناز اَو پهٔ خندا تْلُو
چې لَيلا دَ وخت؛ اُلفت پهٔ زر او زور کړهٔ
دَ مجنون غُندې بيا کله پهٔ بَېديا تْلُو

وحشتونه ګورېدل به شيرين ياره!
خو پهٔ سترګو دَ شعور ځِنې رښا تْلُو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نظر لره رڼا یم
خپل پرهر لره دوا یم

زهٔ هم غږ یو دَ جرس خو
غوږ دَ مړو له پَیدا یم

څوک مې څهٔ لهٔ زړهٔ چاؤدون زده
لکه گُل چې پهٔ خندا یم

سر دَ دار باندې هُم یاره!
پهٔ تپه یم پهٔ نڅا یم

تهٔ غُټې هسې خوربږې
زهٔ وږمه یو دَ صبا یم

تهٔ دَ گُل غُندې خندېږې
زهٔ بلبل یو پهٔ ثنا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ مینې ښَه جذبه ده
پهٔ قضا خپله رضا یم

ایله دومره قدر وایم
تهٔ زما یې آو زهٔ ستا یم

خورې زُلفې دې خړې کا
زهٔ تر څو به پهٔ سودا یم

پهٔ دا هومره بې قدرۍ کښې
لکه پرخه پهٔ ژړا یم

ډېر کهٔ ما ته پهٔ دَغا یې
تل هُم تا ته پهٔ دُعا یم

لهٔ پخوا دې خوا پهٔ خوا یم
لکه سورے دې همرا یم

دَ پښتو خاورې روژلے
شیرین یاره! تول وفا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خود وتلے لهٔ شعور یم
چې درغلے پهٔ دستور یم

دَ بانهٔ لهٔ ځمبا زده کړه
سر تر پایه ولې چُور یم

پهٔ یوه مُسکا رغیږم
هغه مرګی حال رنځور یم

ځار دَ تا دَ نوم دَ تور نه
پهٔ جهان کښې مشهور یم

چې پرې نوم دَ پښتنې دے
پهٔ دا اوښکه هُم مغرور یم

یار کلام، کاتهٔ پېرزو کړی
ډوب سرود آو پهٔ سرور یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا اوښکه مې سره ده
په بارخو خو دې خوَله ده
اوس دَ زلفو په هر تار. کښې
سترې فکر له جوته ده
خوب او خیال کښې سکون چرته
چې ئې زړهٔ کښې هنګامه ده
سر دې نهٔ وی خو دستار وی
زمونږ دغه المیه ده
دَ جرس په غږ شه پورته
ګنې تلونې قافله ده
ستا دَ نوم په تور مې وژنی
قضیه خو بهانه ده
څهٔ! مُنصف دَ ښار ته وایه!
بیا دَ وخت هُم فیصله ده

شیرین یار ترې څهٔ جار وُوځی
دَ یار مینه یو نشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دَ پرخې وربېدلے نۀ شې
دَ ګُل رخسار ته رسېدلے نۀ شې

یو شل احساس ئې پاربېدلے نۀ شې
اوده جذبه ئې ړقېدلے نۀ شې

زۀ یو وږمه یم دَ صبا، الوځم
تۀ ئې نګهت؛ خو ګډېدلے نۀ شې

دا دَ هجران لۀ تاوه څنګه ژاړې؟
پۀ خپلو اوښکو لامبېدلے نۀ شې

نن خو دې ډکې سترګې سرې وُلېدې
حېف دے! چې اوس هُم کرمېدلے نۀ شې

پام پسرلیه! چې تکلیف وُنۀ کړې
پۀ سمه، غر چې غوړېدلے نۀ شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ پهٔ ما اَو نهٔ پهٔ تا یم
دَ ربنتیاؤ همنوا یم

ځان، جهان وَ ته پهٔ شا یم
ستا دَ مخ پهٔ تماشا یم

مخ اجل ته لهٔ پخوا یم
چې مدام ترلے ملا یم

پهٔ هغه به دې منل وی
چې دَ ځهٔ سره اشنا یم

دَ دربار لهٔ سوری لرې
دَ معروض شخه گویا یم

هره اوښکه مې ډیوه شی
ځکه شپه کښې پهٔ ژړا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ صحرا دَ هر یو ګُل سورے دَ سر شي
دریغه! سور کۀ دومره لوئ مې دَ ځادر شي
راپَېدا دې هسې بیا شام او سحر شي
همنوا چې مې کابل او پَېښور شي
بلبلان به دَ ګُلشن مې سیالي وُکا
لۀ دې سوزه دَ شېوَن کۀ مې خبر شي
دَ جهان سیالي پۀ ځایْ ده دَ سیالانو
خدایْ دې نۀ کا څوک لۀ غمه کور و کر شي
شهابي ستَرګو ته وړاندې کړه لاسونه
نه چې جوړ دَ زړۀ لۀ کوره مې کنډر شي
کوم جواز دَ کومې خوا نه ئې راؤړے
یو ساعت کښې بانۀ برند بل کښې اوتر شي
دَ خیا نه دَ اسمان. ستوری مخ پټ کا
چې سحر ئې ستا دَ مخ پۀ خا! نظر شي

شیرین یار به ئې تل زلفو ته پۀ تار وی
څۀ پۀ دا کۀ دَ بلا تر کومې وَر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اغيار لره اغيار يه
دَ يارانو سره يار يه
کله عقل ته پهٔ لار يه
کله زړهٔ سره همکار يه
ډيوه بله کا دَ اوښکو
پهٔ شپه زلفو ته بېدار يه
کهٔ ئې ګُل دَ ښو نهٔ شي
خَبر دے خال ئې دَ رخسار يه
نور کهٔ لاس دې نهٔ بر کيږي
نو بس ښهٔ لره اظهار يه
دَ رڼا پهٔ طلب ګرځه
دَ تيارو ښخه کنار يه
پهٔ تکل دَ خپل مرام دې
لکه سيند يو ناقرار يه

دَ سينګار فکر دې وُړے
پهٔ ملا تړ دَ شيرين يار يه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ غل نوم دلته سرکار دے
چې مُنصف ئې طرف دار دے
مرګ دَ ګُل ورته څهٔ کار دے
چې ماليار ئې صلاکار دے
وينو زوو باندې پايي
محافظ مګر خون خوار دے
خپله مينه ما ته اور ده
خپل ښائست تا ته انګار دے
ضمير هُم دلې خرڅېږي
ستا دَ ښار ګرم بازار دے
پهٔ خپل سوری اوس وېرېږم
هر سړے دَ وخت پهٔ ښار دے
ستا لهٔ کلي کډه وړے
ستا يو ياد مې "يارِ غار" دے

ستا پهٔ ننګ باندې به ؤمري
ستا يو داسې شيرين يار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوند دَ مازيګر او سحر چرته دے
ستا دَ مخ او سترګو اثر چرته دے
لاړې دَ بانهٔ، څوکې دي پُڅې شوې
داسې مې اوس سود دَ تبر چرته دے
ستا دَ زلفو وَل نه چې ځان اوباسو
مونږ څخه دا چل او هنر چرته دے
غُځ مې دَ احساس دَ زړګی سر خو دے
ستا دَ خُوږ دَ سترګو نظر چرته دے
رابه شی قاصد دغه به هُم وُشی
مونږ له پهٔ زړهٔ پورې "خبر" چرته دے
سپینو ئې لهٔ توره ځلا وُمونده
خال زما لهٔ خیاله بهر چرته دے
مخ چې پهٔ تورتم کښې دَ شپې وُوینی
دا اهلِ نظر دَ دَهر چرته دے

ډېر تراخهٔ دَ ژوند ئې زائل کړی دی
دے لهٔ شیرین یاره خبر چرته دے

۲_۸_۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې انصاف ستا دَ "قانون ته"!
چې ساتون وايي شبخون ته
ورځ دې ضم کړله په شپه کښې
تا جدت ورکړه بدلون ته
دَ درد څړيکه ده خوربړې
دَ زړګی نه مې لړمون ته
خپلې سرې سترګې دې کسه
يا مې ګوره زړه ګُلګون ته
غم دَ تا کۀ مې لړ پرېږدی
زړۀ مې ډېر کیږې ژوندون ته
دَ سبا احوال به راوړی
"نن" دې ؤلېږه "پرون" ته
انتها دَ تغافل دې
لاړه جوره کا پاڅون ته

ما نه ياد به دې يو نۀ سی
زور به ؤبنايم ببلتون ته

۲۰۰۴_۸_۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کاتۀ دې هومره نور شي
زر ده سر به مې دا پور شي
ترمې اوښکې نو هُم ښې دی
دَ زړۀ زخم به تکور شي
څو چې خواله مې را نۀ شي
څۀ به مړ دَ بېلتون اور شي
پۀ لوګی لوګی ماحول کښې
ښکلی سپین مخونه تور شي
دَ لُوګو ډکې کُوډلې
سپین محل ته دې پېغور شي
دَ دُنیا پۀ میو مَسته!
وایه! جام کۀ دې نسکور شي
دا دَ زړۀ قیصه اوږده ده
خو پۀ سا او لږ پۀ کور شي

خدای دې نۀ کا شیرین یاره!
شوق ته خلاص مې دَ زړۀ زور شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ وعدې غُندې اوپره خبره
خدایٔ دې زما نۀ کا کچه خبره
پۀ زړۀ مودو نه وه پرته خبره
مګر چې خلې ته نۀ راتله خبره
زړۀ به دې غټ وی؛ خو دَ تینګې نۀ وو
ګنې دَ "خلې" وه یو ذره خبره
دَ نوی وخت دَ تقاضې پۀ خاطر
باید چې یاده شی زړه خبره
زړۀ به مې ډک وو؛ چې دَ سترګو نه مې
لکه دَ اوښکې څڅېده خبره
باد دَ نسیم ته زلفې خپله نیسې
تور ئې پۀ ما چې؛ شوه شهره خبره
پرې ته مې ونۀ وَیېل وړه خبره
خفه شوې دومره پۀ وړه خبره

بیا شیرین یار لۀ خدایه څۀ غواړی نور
چې کوته یار هُم کړی کَره خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه
دغه چُپه خلۀ وعده دې اوس ګویا کړه

ما دَ زړۀ زخمونه ؤسپړل سحر ته
تۀ اوس شونډې دَ صبا پۀ وږمه وا کړه

ستا دَ تورو زلفو تور مې پۀ سر واخست
ځان پسې مې دَ دُنيا هره بلا کړه

دَ زړۀ لوښے چې شی مات کله رغيږی
څهٔ بدل مې دَ ويسا چرته پَيدا کړه

دَ هر در اَو دَ ديوار وَ مونږ ته سترګې
پټ پۀ خوب دَ پيشمنى کښې دې زړۀ راکړه

شيرين يار دې هُم اسير دَ ګُورو زلفو
مخ روښې ورته منسوب دَ يو بېګا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهانه کۀ دې پخه شي
نو وعده به دې کچه شي
اور دې پورې پۀ شمله شي
چې ګرېوان دې پرې ټُره شي
تخيل به لۀ ما زُده شي
کۀ څو ورځې راسره شي
دَ جفا اِنتها څۀ کا
حوصله چې پښتنه شي
اوپره سترګو ته دې وايه!
داسې کله يارانه شي؟
ياد دې غلې غلې راشي
شپه چې دمه شي پخه شي
جنګ کښې سترګې مخامخ کا
چې خپل عکس خو مې پَره شي

اسوېلو وَ ته مې خانده!
دَ چا خوا خو به سړه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې کاکل هسې تار تار ؤليدۀ
تا مې پۀ خاورو کښې دستار ؤليدۀ

نۀ دې ما اوښکه کښې تېنګار ؤليدۀ
نۀ مې تا سترګو کښې قرار ؤليدۀ

هېڅ ده يو اوښکې ته مايه دَ حُسن
چا؟ دَ دې بحر انتشار ؤليدۀ

اخلى مې غېږ دَ پلوشو کښې نظر
ما پۀ شفقت هُم جفاکار ؤليدۀ

اوس به تېپه دَ خپلواکۍ مې آورې
ما دې رسۍ اَو سر دَ دار ؤليدۀ

ډېره چرچه ده دَ ساقى دَ مېو
دَ وخت واعظ مو پسې خوار ؤليدۀ

پۀ پښتنه لَيلا ئې زېرے ؤکړئ
چا کۀ يو هغه شيرين يار ؤليدۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې لۀ وخته ناخبر يې
دومره ولې زورَور يې

نۀ پۀ سمه، نۀ پۀ غر يې
دغه هسې کور او کر يې

کۀ پۀ خوب ئې وصل مومې
ګنه بيا هُم بختور يې

څۀ سبا دے، څۀ بېګا دے
لۀ احواله ښۀ خبر يې

خلۀ پۀ خيال کښې هُم کۀ درکا
پۀ بدل دَ زړۀ کښې سر يې

بيا څۀ غم دے شيرين ياره!
کۀ خپل عصر ته "هم سر" يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ کلي ښۀ احوال دے
چې زوال پکښې کمال دے
هر شبخُون پکښې ساتُون شي
چې بدلون پۀ څو اشکال دے
مالي يار دَ دوه ډالرو
باغ دَ نوم پورې سنبال دے
هر يو ګُل ته پَيداوخت کښې
دَ خپل قتل استقبال دے
مُلا مست پۀ مئيو ګرځي
هېر ئې واړه قيل و قال دے
ماتؤنکے دَ هر لوښي
پۀ دا ځان خپله کُلال دے
غم هُم ډېر دَ هغه ژوی
چې دَ مړی پۀ مثال دے

ستا وعده لۀ مرګه تېره
شيرين يار مګر اتال دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هغه نظر به وی
نور نه ډک سحر به وی

بیا دې مخ او سترګو کښې
رنګ به وی اثر به وی

زلفې چې بادبړی دې
بوی دَ ګل اوتر به وی

ستا لبونے زړهٔ پهٔ تا
هسې زورور به وی

زړهٔ لکه ماشوم زما
لا څهٔ ناخبر به وی

شپې به دَ شوقدر وی
ورځې دَ اختر به وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په خوب کښې ستا د وصل امکان ؤليد
ګنه چا په دا زمان کښې مکان ؤليد
ځنګ عدم مې خپل وجود ته حېران ؤليد
چې دا ستا د سترګو تور کښې مې ځان ؤليد
د سيالانو د سيالۍ مې ارمان ؤليد
لکه ګل مې په صحرا کښې خندان ؤليد
د خپل مخ له ابادیه دې زړۀ لوی شی
بارې تا کۀ مې د اوښکو باران ؤليد
د مګس او د ګرګس خوارۍ شوې پېښې
ما بورا او عندليب په فغان ؤليد
دم، قدم لره مې هُم خپله اختيار کا
د زړۀ کور کښې مې يو هغه مهمان ؤليد
اوس د زړۀ د آب و تاب قدر په چا دے
چې ستا نُور ئې د حرم په دالان ؤليد

شيرين يار دې چې د پت په ډېرۍ ناست دے
ما د دهَر په يارانو کښې خان ؤليد

(c) ketabton.com: The Digital Library

"روز و شب" به دې بيان کړم
"مخ او زُلف" به دې عيان کړم
ځان دَ تا کۀ تا دَ ځان کړم
ډېرې مينې دې حَيران کړم
ورک پۀ ذات کښې دې زۀ دومره
اوس پۀ تا دَ ځان گُمان کړم
"زۀ" چې ورک شي پاتې "تۀ" شي
دغه سوال به دې آسان کړم
آب دَ اوښکې زيات لۀ حُسنه
نور به څۀ قدر، سامان کړم
دا بازار دَ دُنياگۍ دے
زۀ پۀ ځان ئې هُم ارزان کړم

•

دَ نښتو پۀ تسلسل کښې
ډېر دې ځان ته بې زبان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ به څۀ وینمه چرې دَ چا سترګې
دا چې کسو کښې مې عکس دی دَ تا سترګې
یو مې رونې پۀ وحشت دَ بېګا سترګې
بل مې پټې پۀ بې نُوره سبا سترګې
تَیرې کله؟ ترې پۀ نوم دَ رڼا آخلم
راغے وخت؛ څکه اوباسی لۀ ما سترګې
دَ یارانو دَ یارۍ مې څۀ روداد دے
نا اشنا کړې یَوې پېښې؛ اشنا سترګې
غم دَ هجر مې دَ زړۀ پۀ خُونه پرېوَت
زما اوچې شوې پۀ ډېره ژړا سترګې
چې دَ زلفو پۀ سایه دَ خوب هوَس وی
څوک ئې څۀ وینی په څنګ دَ بلا سترګې
پۀ سینه کښې مې ښکالۀ دَ زړګی نشته
څنګ حیا کښې آموخته شوې پۀ غلا سترګې

چاپېریال کۀ دَ غَرض پۀ دُوړو خړ دے
شیرین یاره! خو دَ زړۀ مې رڼا سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړ کښبې دَ مقتل کۀ اودرېدلے یم
څۀ به تر مرامه رسېدلے یم

ستا پۀ ګُل رخسار چې ځلېدلے یم
تل لکه دَ پرخې ژړېدلے یم

ستا چې دَ کاکل څړې سمسوره ده
دا لکه سپرلے زۀ غوړېدلے یم

ستا دَ ژوند فضا چې معطره ده
دا لکه نګهت زۀ رقصېدلے یم

شپې ته دَ سبا دَ ستورې ځل وینم
کله دَ وحشت نه بوږنېدلے یم

داسې کوم جرس تېر وهلے شی
زۀ لکه پاڅُون ته غرېدلے یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ خزان دَ آمد کُوکې پۀ بهار کړې
دَ چمن دَ بُلبلانو زړۀ آزار کړې

دَ کمال دَ انتها پۀ سر زوال دے
څو به کرم دې دَ جبر دا بازار کړې

ډېر یاران دَ تا مرَیان دی ښۀ خبر یم
نشته دا چې کله ما به ورکښې شمار کړې

هر مزدُور زما دَ ښار بلا مجبور دے
اوږے، تږے آس به خلاص څۀ پۀ کارزار کړې

څه! تپه دَ خپلواکۍ مې لا خوږه شوه
اوس به څۀ دې دا قفس اَو سر دَ دار کړې

دَ سبا دَ ستورې ځَل به دې زړۀ بل کا
اے! چې ناز پۀ تسلسل دَ شبِ تار کړې

لیونے سپېلنے ګرځه اوس کوڅو کښې
کۀ پَیدا پکښې یو هاغه شیرین یار کړې

۲۷-۵-۲۰۰۵

دَ مرګ کوټه، کوټ لکهپت جېل-

(c) ketabton.com: The Digital Library

عام و خاص وته معلوم شوم
چې بېلتون کښې دې معدوم شوم

ته مې څه له لاسه ورکړې
ترسایې خپلې محروم شوم

مینه حُسن ته منسوب ده
چې دَ تا سره موسوم شوم

کتېورې له زانو غوارم
په لوی والې کښې ماشوم شوم

دَ عصمت حرمت دې پالم
له مستۍ ډېرې معصوم شوم

په وعده به دې غُلېږم
ستا دَ خُلې هسې کۀ اوم شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فنا مې لۀ نظر شوې
داسې ورک پۀ کوم "نظر" شوې
کۀ پۀ "زۀ" دې زورور شوې
بیا منم چې معتبر شوې
څنګه څَنګ کښې مې راتول وې
خو چې لاړې کور و کر شوې
پۀ ګوګل کښې مې زړۀ رېږدی
یاره څۀ دَ ژمی نمر شوې
زۀ به اوښکې نه زړۀ لوئ کړم
تۀ کۀ خال نه لاس پۀ سر شوې
زۀ هر پېر به دَ نګهت یم
تۀ کۀ نُور نه ډک سحر شوې
زۀ به هغسې دلدار شم
تۀ که هغه رنګ دلبر شوې

لۀ همکارو څخه لاړې
دَ خام خیالو همسفر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خومره چې حَېرانه ده
هومره سرګردانه ده
راخو شه! محفل وَته
څهٔ قيصه روانه ده
بيا ساقي بې پامه شوې
دا خبره ګرانه ده
وژني مې خو سترګو کښې
ډېره ځان اسانه ده
اوس شوه کوربنه دَ زړهٔ
ما چې وې؛ مهمانه ده
دا پښتنه اوښکه ده
ما ته بلا "ګرانه" ده
لا ئې ستم زور وُکړهٔ
ما به وې؛ ستومانه ده

څهٔ زده؟ شيرين ياره! چې
روغه ئې، کهٔ ورانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پت پالم، وفا کؤم
سود دَ زړۀ پۀ تا کؤم
دا خو دي پۀ ننګ اولاړ
مینه به دي بیا کؤم
راغلم دي کوڅي وَته
زۀ لټون زما کؤم
زړۀ مي چي زما نۀ شو
اوس ویسا پۀ چا کؤم
نور لۀ سحر څۀ وائم
لا خو به خندا کؤم
ستا پۀ زلفو دم یَمه
ډار څۀ دَ بلا کؤم
زۀ دي ستا دوا شمه
تل دغه دُعا کؤم

ځار دَ زلفو تور نه دي
اوس دَ څۀ پروا کؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو لکه پخوا نهٔ شې
لا به مې همخوا نهٔ شې
څو چې مې همرا نهٔ شې
هومره به اشنا نهٔ شې
څهٔ ګیله دَ بله ده
خپله خپل خَېر خوا نهٔ شې
دا هغه مابنام دے خو
تهٔ به هسې را نهٔ شې
ګوره! زما سترګو ته
بل خوا به پَېدا نهٔ شې
اوښکې پښتنې کُسه!
اوس به هُم پخلا نهٔ شې؟
زړهٔ دې پرې پېرلے دے
خلې نه دې پشا نهٔ شې

دا دَ شيرين يار کلے
دلته کښې افشا نهٔ شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره کريکه به اذان کړم
ګوره شپه به په لړزان کړم
شوق دَ عشق به مي دَ شان کړم
هر خواهش به پري قربان کړم
ترمه اوښکه چي بهير شي
تغافل به دي حَېران کړم
ځم ماضی وَته مي ګرځم
ښُپه نيؤلے چي دوران کړم
تۀ خوارۀ ايله لبان کړې
زۀ ريښي ريښي ګرېوان کړم
همنوا شه پۀ محفل کښي
چي پۀ چغه "يا قربان" کړم
دَ پجوا لکه خو راشه
چي دَ زړۀ پۀ ملک دي "خان" کړم

دَ کاکل ملک ئي تسخير دے
خو کۀ ځان هغه افغان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ دې زړۀ دَ التفات شي
بیا مې خیال دَملاقات شي
کُرم مې صبر مَکړ نۀ دے
خو دا جبر دې لږ زیات شي
دَ رُخسار سُرخي کۀ دا وي
دَ یاقوت بازار به مات شي
پۀ شین خال به دې وانخلم
زمرد کۀ دَ سَوات شي
دا جذبه دَ لېونتوب وي
لکه غر غرور چې مات شي
دا مُهم ابراهیمي دے
مات به لات او هر منات شي
زۀ لۀ تا چې. مینه غواړم
لکه تږے چې فِرات شي

لۀ دیاره پسې وړُک شه
شیرین یار چې درته یات شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوّر زړۀ
ما پَیدا دَ زړۀ په زور کړۀ هومره نور زړۀ
دَ نظر پۀ پلوَشو مې کړه تکور زړۀ
ستا دوا ته مې مائِل کړۀ ډېر پۀ زور زړۀ
نور دې لاس دَ ببلتون نبوه؛ زغم تمام دے
سوزَوی به راله څو داسې پۀ اور زړۀ
ستا دَ زلفو سیاهی چې به لا څۀ وی
چې دې سپینو اننګو کړۀ راله تور زړۀ
دَ جفا پرده پۀ جبر باندې څو کړې
دا چې ؤګنډې مې خلۀ نو کاندی شور زړۀ
دَ بلا لۀ سِوری کله؟ مې وسواس دے
مګر نۀ وی کله کله مې پۀ کور زړۀ
دَ حالاتو پۀ تورتم کښې نبغ پۀ لار ځی
سترے سترے کۀ دے؛ نۀ دے لاشب کور زړۀ

زړۀ به څۀ پۀ کوم پړاو کښې هغه در کا
چا چې کړے ژوند مدام لۀ بل پۀ پور زړۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده
داغلې ژبه هومره غلې نۀ ده
ما پۀ اسره جذبه وژلې نۀ ده
ستا پۀ څادر مې ملا تړلې نۀ ده
پۀ سر دَ دار دَ رسۍ وَل مې ګواه
ما دې پۀ سر سودا منلې نۀ ده
ځکه مې کسې په نشتر اوباسی
ما پلوشه دَ نُور غندلې نۀ ده
ورکړه اوس اوښکې ته مې غېږ دَ بانړو
پۀ عمر تول چرته درغلې نۀ ده
لا به قلم څوکه تېرۀ ګرځوم
لاس ته راغلې څو "اوښکلې" نۀ ده

ستا شیرین یار به پۀ تا دروند وے مګر
دا زمانه دَ تول او تَلې نۀ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلهٔ ما ته به همکار شي
چي خاوند دَ خپل اختیار شي
دَ حالاتو گرفت هېڅ دے
خو کهٔ خلاص لهٔ خپل حصار شي
دَ ادراک پهٔ نیلي سور شه
چي زمان ته پهٔ رفتار شي
خپل مرام به دي ښېچي ښکل کا
کهٔ روان زما پهٔ لار شي
آواره فکر مي خپل کړه
چي پهٔ بحر و بر آوار شي
پسرلے دَ خیال مي پور کړه
چي آباد لکه گلزار شي

ما دَ درد کریکه مي بانگ کړه
باید! اوس خو چي بَېدار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چې لولپه نۀ شي
خوا خو دې سړه نۀ شي
څومره نظر سپک دې کړۀ
نور لۀ دې بنه نۀ شي
څو نۀ شي محروم، مظلوم
عدل به ئې زده نۀ شي
کَمه دَ حرص چې ده
چرې به پوره نۀ شي
لا مې نظر ستړے کړه
ستا به هُم دمه نۀ شي
جوړ دے دَ ښکلا وقار
سترګې دې اوېره نۀ شي
سم دَ هرکلي سره
ګوره! "مخه ښه" نۀ شي

ځار! لۀ پېښتنې ستر
خوب کښې هُم ښکاره نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زما فکر او خیال زده
زهٔ دې هُم زلفې او خال زده
زهٔ منلے دَ اقدار یم
تهٔ دَ سترګو مې هر سوال زده
سیاه خال نه دې معلوم کا
دَ هر سوی زړګی حال زده
ما چې سُر دَ مینې تار کړهٔ
کاش! کهٔ تا دَ وصل تال زده
دا چې! لوښے دَ زړهٔ مات شی
رغاوے ئې کوم کلال زده
ؤلې رنګ دې هسې تښتی
دلې خلق تول احوال زده

دَ ارمان څلے به څهٔ کړم
رسم، څوک؟ دَ شال، مشال زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه مې نظر دے ورک
تا نه دې اثر دے ورک
څوک لۀ خپل کنډر دے ورک
چا نه خپل دوتر دے ورک
دا چنې، کوڅې خوشې
اوس چې لوئ ټبر دے ورک
چرته لوټېه، پټه
چرته کښې ځادر دے ورک
دلته کۀ دستار ریښې
هلته مګر سر دے ورک
مړه ده دَ دلدار وضع
ناز هُم دَ دلبر دے ورک

زلفې پۀ کابل فنا
مخ پۀ پېښور دے ورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریغه! یو پهٔ زړهٔ مابنام
ما ته خوله پهٔ خوله مابنام
دا تیارهٔ تیارهٔ مابنام
بیا سپېرهٔ سپېرهٔ مابنام
نهٔ هسي ډېوي بلي
نهٔ هغه راتلهٔ مابنام
بیرته لوېټه نهٔ کا
داسي بیا دَ څهٔ مابنام
تنبتی انتظار نه مي
دا دي هم لا بنهٔ مابنام
ستوری پهٔ اسمان ځلی
درومی چُپه خوله مابنام
زړهٔ ته لَلي لو وائم
هاو! کهٔ شي اودهٔ مابنام

ستا دَ زلفو تورږوَ ته
شي اوبهٔ اوبهٔ مابنام

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ درد و غم او اذیت قیصه ده
زما قیصه دَ محبت قیصه ده
لږ مي دَ اوښکو شور ته غوږ ونیوه
نظم کښې خنګ دَ بغاوت قیصه ده
دَ شک آو یاس لۀ هره تیوکه خالي
زما دَ عزم او جرأت قیصه ده
ستا دَ زلفانو، بانۀ، خال پۀ نوم مې
دَ صبر، زغم، استقامت قیصه ده
لاره کوڅه او پۀ حجره ئې ګورم
ورکه دَ ننګ، پت او حُرمت قیصه ده
دَ زلفو تار پۀ آئینه کښې کښې
خومره اُوږده اوس دَ حَیرت قیصه ده
ستا پۀ هر تال کښې انتشار انتشار
زما هر تار کښې دَ وحدت قیصه ده

دَ شیرین یار دَ اسوېلو پۀ ژبه
ږګوره خومره دَ حدت قیصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

خپله خاوره خپل قانون وے
په خپل واک کښې مو ژوندون وے

بندګي شوه د مړيانو
مرګ د نن نه په پرون وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

امن او ښکلا

دَ خزان قاصد پهٔ شا شي
دَ سپرلي قافله راشي

غانټولونه، لاله ګُلې
پهٔ دا پُولو، پټو بیا شي

اُومه خلهٔ غُټی موسېږي
نګهتونه پهٔ ګډا شي

بوراګان هسې بڼېږي
بلبلان سر پهٔ ثنا شي

دَ وطن دا ګُلستان مو
امن امن شي ښکلا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادی او وطن

دَ وطن نه چرته لرې
دَ ظالم صیاد ولقه کښې
یو مرغۍ دَ سیالو سیاله
وی راګېره پهٔ پنجره کښې

پهٔ فضا کښې چې سَبل وینی
نو الوت دَ وطن غواړی
پهٔ خپل بڼ پسې پرېشانه
خپلې جالې پسې ژاړی

ازادی کهٔ لوی نعمت دے
خپل وطن هُم یو جنت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے دریغه!

چې پټکے دَ امامت وی
خو شمله دَ شجاعت وی

دَ مطرب لهٔ دې ربابه
یو نغمه دَ بغاوت وی

دَ شپونکی لهٔ دې شپېلیه!
بیا تپه دَ حریت وی

وفادار کهٔ جفاکار وی
خو یو یار پهٔ هر صورت وی

خیال مې باد ته دَ وخت وایی
پستنه یو تېر ساعت وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دُعا دَ حجرې (دېرې) په جوړېدو وُلیکلے شوه

خدایه!

دا اوتاک مې ګُلستان هسې ودان کړې
مګر دا چې ئې په عمر جاودان کړې

وسیله ئې دَ خُوږ زړونو دَ درمان کړې
مرتبه ئې دَ جنت دَ سائبان کړې

سرچشمه ئې دَ نړۍ دَ امنیت کړې
عمارت دَ مِلتونو ورځېران کړې

دمه ځایْ چې دَ بادشاه هُم دَ ګدا وی
شناخت ئې خاص و عام باندې عیان کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر مېلمه اَو مسافر ته زړۀ فراخه
برکت ئې دومره زيات دَ دسترخوان کړې

دَ جرګو او مرکو وَ احاطو له
يو مرکز ئې دَ همه پښتونستان کړې

څو تِيلی مې راټول کړی پۀ خوارو دی
دغه جاله پۀ امان لۀ هر طوفان کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني

دَ ځوانۍ په حقله دَ دري پوهه شاعرانو نظر

غالب

ښهٔ ساعت او روغ صورت وي
نو ځواني هُم بادشاهي ده

خوشحال ختټک

دَ بادشاه لهٔ پيرۍ ښه ده
کهٔ ځواني دَ مُصلی ده

رحمان مومند

چي ځوانۍ کښي تقوادار وي
مرتبه ئي دَ ولي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ وخت لیلا

ګُتو کښې زَر متهو کښې زور غواړی ښځه
پهٔ زړهٔ کښې شور پهٔ خلهٔ کښې اور غواړی ښځه
ښکلے محل پهٔ رنګ له کور غواړی ښځه
هر سهولت یو پهٔ ځلور غواړی ښځه

دا چې قدم دَ خپل شباب اَخلی
ښه جائزه دَ ژوند دَ باب اَخلی
پهٔ یو ساعت دَ ژوند حساب اَخلی
هر یو خراج پهٔ آب و تاب اَخلی

دَ وخت لَیلا دَ مجنونانو نهٔ ده
دَ بَبَر سرو نشیانو نهٔ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران مشر اجمل خټک ته

دا زوال دې لاندې سر شه
لا کمال دې باندې بر شه

دَ مستۍ همه سپرلے هُم
بیا دې خور په لر او بر شه

دَ رنګ رنګ نِکهت پیرونه
لهٔ تور غره تر سپین غر شه

مابڼ چغه دَ وحدت کا
ایلم بېرته اوچت سر شه

بولان بیا له ملا ترلے
خَیبر هُم بنهٔ رابر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ لنډی او اباسین کښې
غُرځنګونه زورَور شه

شي تازه دَ ګودر غاړه
راژوندے دي مازیګر شه

پاڅي پوک وَهي شپیلۍ ئې
شپونکے بیا پهٔ تپه سر شه

مطربان دي چنګ تر ځنګ کا
هر مضراب ئې پهٔ سُر بر شه

هر ساقي باده پهٔ لاس کښې
ستا دَ ترږو. پهٔ خوا ورشه

ډیوه بله پهٔ حجره کښې
وحشت چاودے پهٔ ځیګر. شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا درنو درنو پټکو کښې
شملې لَکې برابر شه

خدایهٔ مې چغه درته بانګ کا
راپَیدا دې ورک سحر شه

په انګڼ کښې دې اتڼې
لهٔ کوڅې دې ویر بهر شه

هره شپه درته شوقدر
هره ورځ درته اختر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره په هر کالی

دَ ښائست یوه هستی ده
یا خو حُوره یا پری ده

که له خط او خال مُشکی ده
نو له زلفو عنبری ده

ګور کاکل ئې سیاهی ده
سپین جبین ئې روښنائی ده

ځلانده ماهِ تمام ده
خو په بام نهٔ ده مخفی ده

دَ حُرمت، حیا پرده کښې
یوه نغښتې باریکی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

موئ کمره، لاله لبه
پهٔ چشمانو نرګسی ده

لکه ګُل وی خوشبوداره
هُم بنائِست دے هُم خوبی ده

پهٔ قامت کښې لکه سروې
پهٔ غړۍ کښې صراحی ده

سر تر پایٔ پهٔ سُرور ډوبه
پهٔ رګ رګ کښې ئې مستی ده

پهٔ رګ رګ کښې ئې مستی ده
خو ښبوه ئې زاهدی ده

خوئ کښې تلې فرښتو ته
لهٔ جنته ئې بوتی ده

یا بُلبُله یا مېنا ده
دَ ګُفتار ئې شیرینی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ بیان کښې وزن داره
دَ مفهوم ئې رواني ده

پهٔ ادراک اَو فهم دواړه
لا سپوا تر هر سړی ده

هُم پهٔ راز اَو پهٔ رموز کښې
ډونګې زیاته لهٔ کوهی ده

علم داره، عمل ناکه
بې حسابه نایابی ده

شیرین یار ئې څهٔ صفت کا
دا پُوره پهٔ هر کالَی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته یاد شی اے وطنه

ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دی هغه ډېر خواږۀ یادونه

هغه زۀ چې یو ماشوم وُم
زۀ به پروت وم پۀ ځانګو کښې

پۀ خولۍ کښې، کله ترخ کښې
ډېر پۀ ناز او پۀ نخرو کښې

ما ته مور به الله هو وې
دَ اواز خوږو چپو کښې

خور او ورور لَلې لَلو وې
ترنم او پۀ نغمو کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لهٔ دې پس شوم پهٔ خپوړو
او بیا ساه راغے پاپو کښې

ما وهلې به بیا منډې
ستا پهٔ پُولو، پهٔ پَټو کښې

پهٔ تکل دَ تاروګو به
ګرځېدمه پهٔ وابښو کښې

یا مشغول به وُم پهٔ لوبو
چرته ګټو پهٔ ټیکرو کښې

•

چې رابره به سپوږمی شوه
پټ پټونې نه دَ ستورو
ما ته یاد شی اے وطنه!
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی

ما غُبنتل به ترې مَمونه
اخستل به سې خوندونه
همه تېر زاړهٔ وختونه
هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پهٔ کلو، پهٔ باندو کښې
هلکان چې به تولګی وُو
پهٔ رنګ رنګ له هغه لوبې
ښهٔ پهٔ درز به ماښامی وُو
یا به لوبه وه دَ سیو
ښهٔ تاو شوی به لنډی وُو
یا به لوبه مو دَ پانې
یا انګۍ کښې به مَلی وُو
هغه بل خوا جینکو به
څو جوړ کړی کورکی وُو
یا جوړ کړی ئې واډُونه
دَ ګُوډۍ او ګوډاګی وُو
هُم ئې لوبې دَ موسیَو
پهٔ چیندرو کښې الګوډی وُو
یا داوُونه پهٔ میرګاټو
"یا وَنی" او "دووَنی" وُو

چې به جوړ شُو پهٔ حجره کښې دَ ځلمو دوه طرفونه
یا دَ مخې ګُوزارونه یا ټیکونه، اکوړونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه ټیر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډیر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ستا په للمو دښتو
چې به راغلهٔ بهارونه
ټوکېدلی به غانټول وُو
آو لاله هُم سرهٔ مخونه
کله شین، کله باران به
ځانله ځانله ئې خوندونه
کهٔ به جوړ دَ بوډۍ تال شو
دَ قدرت؛ جمع رنګونه
هُم اباد دي ګودرونه
مَستې جونه قطارونه
په ترخونو کښې منګی ئې
په یو بل باندې تېلونه
یا په سیند کښې شاه ځلمیانو
چې په مټ به کړهٔ جالونه
په مهیانو پسې چَړ کښې
په څَپیاکو ګُوزارونه

چې سیند غاړې ته په اُوړی اچول به مو سپرونه
په چپو کښې به تارۍ وې تش بازو آو شنازونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ماښام هغه ماښۍ ته
دَ مارغانو تلۀ سپلونه
پۀ اسمان کښې به رواني
هغه زاني قطارونه
پۀ بېلو کښې سُرخابانو
چې به وُنيؤل ناوُونه
پۀ مېره کښې چې به خْرارِو
راچېړل دَ زيل سُرونه
دَ طوطيانو، ښاروګانو
پۀ هر بڼ کښې اوازونه
دَ زرکانو، طاؤسانو
هغه کړيکې او چړکونه
يا لۀ جارِو ترنګؤل چې
تاروګانو خپل تارونه
پۀ نارو به وُو تنزرى
دَ مرَز پِچ پَړکونه

چې نغمې وې دَ بلبلو دَ کوئل خوارۀ کُوکُونه
خنګه ډک وُو لۀ سُروده سحرونه، ماښامونه
ما ته ياد شي اے وطنه! همه تېر زارۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دى هغه ډېر خوارۀ يادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دَنګ اَو اوچت غرونه
تر اسمانه ئې سَرونه
په لمن کښې ئې غُزان ووُ
په سرونو نښترونه
ګرځېدل ئې سردرو کښې
دَ زمريانو کنډکونه
دانګېدلې غرڅنی به
شړېدل به ابشارونه
په هوا شيکری، باښې وې
په غوټو به وُو بازونه
خزندو اَو درندو نه
سُوړې ډکې هُم غارونه
دَمه شپه کښې راؤښکل به
شرمخانو اوازونه
پړقېدهٔ به اورکی – هم
دَ پېريانو لاټېنونه

چې جهان پرې ښائسته وو دَ فطرت بلا رنګونه
زما سترګو کښې ځلېږی دَ حيات واړه عکسونه
ما ته ياد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ يادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه موج امواج دَ زمکو
دَ هر چا زمينداري وي
پري اباد وُو ارتونه
دَ هر چا قُلبې، جوړې وي
دَ اسانو او غويانو
جوړ زغلونه او مېلې وي
ښۀ چېکار چېکار کندوان وُو
ښې پرېوانه به غلې وي
وُو محدود ضرورتونه
پۀ تونۍ کښې خو توښې وي
بې ضرر دَ خاورو لُوښی
کۀ دونۍ، کټوی، کاسې وي
يو توشک، يوه شړۍ وه
کڼاوې وي او پنې وي
دَ ژوندون اوړې وي سپکې
ملازې وي نۀ نخرې وي

چې پۀ لَو او پۀ غوبل به لګېدلی اشرونه
دَ يو بل پۀ کار راتلۀ به وُو دا هسې عالمونه
ما ته ياد شي اے وطنه! همه تېر زاړۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دی هغه ډېر خوارۀ يادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډکه به حجره وه
سره تږول درانهٔ پګونه
ښې ډْزَنې ډْزَنې کاتې وې
ښهٔ دراز دراز قدونه
پهٔ پټکو کښې شملې لکې
پهٔ ځنګ تُورې، ټوپکونه
ګرځېدل به تاوْ برېتونه
دَ غَیرت او ننګ مړونه
په جرګو هوارؤل ئې
ټول خندونه، جنجالونه
لاس پهٔ نام ورته کسبیان به
پهٔ چکر ئې چیلمونه
ماسخوتن به دَ ځلمیانو
پهٔ حجرو کښې محفلونه
دَ منګې هغه ټنګونه
پهٔ رېلو ئې ربابونه

چې دَ خوند اَو دَ وقار وُو ښکلې واړه ساعتونه
مینه مینه ورورولی وه کشالې وې نهٔ جنګونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه ----- نجات

نهٔ مو خود شته نهٔ اختیار
نهٔ مو زیست شته نهٔ روزګار

نهٔ ثاني دَ فرید خان شته
چې تسلیم کا هندوبار

نهٔ میروېس پهٔ بېرته راغے
کا ګورګین پهٔ ګور دوچار

نهٔ پېدا بل احمد شاه دے
چې مرهټې شي بېرته خوار

وران دوتر دَ شیخ ملي دے
وژک احمد ملک سالار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ مُهم دَ یوسفزو شته
چې مغل وُکاندی ډار

سوړ تحریک دَ پیر روښان دے
دَ خپلواک غلے پرچار

دریا خان او ایمل خاورې
دَ ملت خُونه تار تار

نهٔ پهٔ رنګ دَ فتح خان شوک
چې پرې ناز وُکا پنجتار

بند تپه دَ ملالۍ ده
پهٔ یرغل نهٔ دے ناتار

کوم دے زړهٔ دَ ملتانی اوس
پهٔ فبرنګ نهٔ شی ایسار

نهٔ مو ګُتو کښې قلم شته
نهٔ پهٔ لاسو کښې تلوار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دائرې دَ استقبال له
مونږه نهٔ لرو پرکار

نهٔ پهٔ زَرو باندې شتهٔ يُو
نهٔ پهٔ زور باندې نامدار

پهٔ جامه مو څهٔ کار نشته
خو مئښن يُو پهٔ دستار

دَ پټکی ترل مو نهٔ زْده
نوم به غواړو دَ سردار

نهٔ پخپله څهٔ کوے شو
نهٔ ځوک بل پرېږدُو اوزګار

دَ ملت پهٔ کار ناپوهه
دَ ځان سُود له هوښيار

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ یوه تکه خرڅېږو
زمونږ دَغه دے بازار

ډېر شتهٔ من دَلي یادېږی
نمک خوار دَ استعمار

پهٔ رنګ رنګ لره جامه کښي
دلال راشي دَ بادار

څومره لوبي پهٔ مونږ ؤکړي
هري پېښي پهٔ بار بار

هر خاطر به وی لاجمع
څو چي نهٔ شُو تول همکار

خدای دي وُکا شیرین یاره!
پهٔ پښتون راشي بیا وار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر نځو خان ته!

دَ دي کلی ثانی پلاره
نر سالاره لویٔ سرداره

سینه وره، وضع داره!
دَ خپل قام لهٔ غمه خواره!

مُناره دربسي ژاړی
راشه بیا ورته پهٔ لاره

کهٔ دا لاري دی غوړې شوی
ستا دَ اَس دَ تاپ دَ پاره

سر لهٔ گوره کا راپورته
گوره! کلے تر بازاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا منم؛ څهٔ ځان ځانی ده
دَ هر چا ده خپله چاره

هره چاره بازاری ده
خلقه شؤله سودماره

مګر ستا دَ نرې وينې
يو څو څاڅکی تازه داره

دا دَ نوی کُول ځلمی دی
دَ خپل وخت نه خبرداره

لهٔ مړانې عبارت دی
پهٔ جذبه دَ ننګ سرشاره

"اجازه" دې يوه غوارړی
دا دسته ده نوره تيٰاره

باتوران دی خو بس دا چې
اوس بې مشره، بې سالاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ به ښۀ وی کۀ بیا راغلې
دَ تا ډاډ ته پامته داره

یا خپل سورے راپېرزو کا
پۀ دا هُم دې منت باره

دَ دې کلی ثانی پلاره!
نر سالاره! لوی سرداره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوحه

(دَ يو مشر پۀ تلين)

دَ هوا قاصد خبر راوړو قَفَس ته
وې ئې: غَوږ شه! ستا لۀ کلی يو ابا لاړ

ما وې: ژبه دې شه ګُونګه، خلۀ دې ماته
څۀ درُوند غم پۀ خُونه راغے — "لوی لالا" لاړ

دَ جنت رضوان ولاړ ئې هَرکلی ته
چې پاک روح ئې پۀ پرواز شۀ پۀ سما لاړ

هيڅ جامه ئې دَ ريا دَ زُهد نۀ وه
حقيقت کښې پۀ دا دؤر وو پارسا – لاړ

هُم خوددار وو، هُم دلدار وو – بلا ؤشوه
په يو ذات کښې چې فقير وو هُم باچا – لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښۀ پاکانو پکښې نُوَرى خپل لړلى
دَ دُنيا لۀ آب وَ گِل؛ مگر صفا لاړ

مرتبه ئې دَ "وَلى" نه کمه نۀ وه
اُف! دَ مرگ پۀ بهانه رانه وېرېا لاړ

دَ حجرې دالان کۀ وير کا؛ وَرله ښائى
چې درست "آب" ترې مقدر ته پۀ رضا لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخیل

تخیل مې لکه باز دے
بلندۍ کښې ئې پرواز دے

لهٔ هر باده، هر طوفانه
هسې رنګ له بې نیاز دے

دَ باتور هسې تُورزنے
پَر او پنجه کښې ممتاز دے

پهٔ تورتم دَ شپه کښې وېنی
دے یَو هغهٔ نظرباز دے

مُستحق دَ بلا داد دے
سزاوار دَ هر اعزاز دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه آو زهٔ

هغه زلفي چې څنې کا
پکښې وتومبي ګلاب
هغه سترګې چې کا تورې
پکښې کښېنوي قصاب

هغه غوږي تازه شونډې
پکښې خوند پټ دَ کوثر
لا باده چې پهٔ پياله کا
پکښې ډوب کا مست نظر

بيا کوم شان دے او کوم ځان
څهٔ توبه ده، څهٔ ايمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بُلبُل ناله

(دَ یو اشنا په تلین)

دَ خاطر بلبل آزار شۀ بهار لاړو
ډک دَ ګل دَ خنداګانو سهار لاړو

لکه باد چې پۀ مخ راشی ځښنې تېر شی
ځلې دا چې هسې ډېر پۀ رفتار لاړو

ما چې طمع دَ یاری ئې تر ابد کړه
هغه یار دَ یو ساعت پۀ اتبار لاړو

ما پۀ اوښکو ملغلرو به پېرلو
څومره سهل دَ دُنیا پۀ بازار لاړو

اوس نغمه کۀ پۀ خلۀ راشی خو ناله شی
چې مطرب اشنا لۀ چنګ و ستار لاړو

دَ همزولو دَ تولی نو څۀ سیالی ده
چې ئې خاورو لره ګُل دَ دستار لاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه-----درونډ پښتونه!

نۀ شمله، نۀ دې جرګه شته
نۀ حجره، نۀ دې کتهونه
نۀ چیلم شته نۀ ګسبیان شته
نۀ دې رعب او نۀ برېتونه

نۀ تۀ مشر هسې پاتې
نۀ دې هغه کشران شته
نۀ دې "راشه"، نۀ دې "درشه"
نۀ دې هغه دسترخوان شته

درونډ پښتونه! ځان دې خوار کړۀ
تا لۀ ژونده جوړ بازار کړۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات او باور

تهٔ دې ناز کړې پهٔ جمال
زهٔ غره یم پهٔ جنون
زهٔ قائل یم دَ وصال
تهٔ خوښېږې پهٔ بېلتون

تهٔ اخته پهٔ تغافل
زهٔ لګیا یم پهٔ پاخون
تهٔ دې یاد پهٔ خور کاکل
زهٔ موسوم یم پهٔ تړون

څو کهٔ بېله لرې لار
تا به ځان ته کړم همکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه-----خو!

درست عالم به در حېران کړم
تا به ټول ودان کړم
دَ تا دشتې دا مېرې به
زهٔ ښېرازې ګلستان کړم
دا چَنې او دا کوځې به
زهٔ دې ښادې پهٔ جهان کړم
تا به زهٔ جانان جانان کړم
تا به زهٔ جنت نشان کړم

خو دا خپل دَ قام وګړی
لهٔ هر خوا راته بدخوا دی
څوک دَ لاس نه مې رانیسی
څوک دَ پښو نه مې راکاږی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ ما ګران لهٔ خپله تنه
اے زما خوږه وطنه!
دي علت سره پهٔ جنګ یم
خپل هیئت نه چې پهٔ ځنګ یم
کهٔ پهٔ ژوند تري نه اوزګار شم
ګڼه ستا هلهٔ پکار شم
نو کهٔ خاندي او کهٔ ژاړي
دَ سر خَبر به راته غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ استعمار دلال ته

تهٔ ملګرے دَ يرغل
زهٔ ملا ترِ مي دَ خپل تل
تهٔ يې غل دَ غلو تر ځنګ
زهٔ يم ساد دَ سادو مل

تهٔ پرچار دَ اطاعت
زهٔ نغمه دَ بغاوت
تهٔ سبق دَ غلامۍ
زهٔ ټپه دَ حريت

تهٔ دې خپله نيوه لار
زهٔ به خپل کومه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنه اوښکه دَ پښتني لَيلا په نوم

چې به شته شي کهٔ معدومه
ما ته هېڅ نهٔ ده معلومه
ستا لهٔ ياده زېږېدلي
توره شپه وه دَمه شومه
واخله غېږ کښې دَ شفقت ئې
رنه اوښکه ده ماشومه
مګر ښکل ئې هم په خيال کا
دا معصومه پهٔ خُوَلهٔ اُومه
دا مې تا ته کړه منسوبه
ستا پهٔ نوم به شي موسومه
لکه ما هسې بې نُومه
خدایٔ دې نهٔ کا څوک محکُومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې دَ خپل کلي

دَ حيا په تان ساتلې
نازولې ښه ښاغلې

جينکۍ لکه پېروۍ
هلکان ئې کلک کوتلي

راته ښکارې ئې په وړاندې
دَ جهان ښکلي ناولي

په زندان کښې راپه ياد شي
همه ښکلې دَ خپل کلي

ډېر مئېن پرې شيرين ياره
په شعرونو مې نمانځلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

ستا پهٔ زلفو مې قسم دے
ګوره شپه به وارخطا شي
دَ تيرو پهٔ تسلسل کښې
دَ سحر ستورے پيدا شي

☆

پهٔ اُفق به دَ مِلت مې
دَ سبا ستورے ښکاره شي
لتهه شپه به کډه واخلي
سحر بانګ خو به موزده شي

☆

پهٔ سايه دَ خودداري کښې
تر خپل وسه دلداري کړم
دَ پښتو دَ ګُلستان مې
تل پهٔ وينو آبياري کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

ستا دَ مینې لېونتوب سره ښایم
چې دَ وصل په هیله باندې دې پایم
کاشکې! ستا هَم نوائی خو مې نصیب وے
چې په غوُټه ژبه هم دې مګر ستایم

☆

بانګ دَ سحر چې مو خَپې خَپې دے
لرزه دَ شپې په کټ پوزی نهٔ راځی
ځکه بیا ښکر دَ مُغلوالې ؤشو
دا چې مېدان ته یوسفزی نهٔ راځی

☆

تسلسل دَ استحصال که ستا نظام دے
خو غفلت او شرافت مې نن تمام دے
تاودې وینې مې احساس ته داسې ؤوې
خپلواکی دې بس اساس دَ استحکام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

دا حاکم دَ چا مرئے دے
دا قاضی دَ چا دلال دے
اوس دي خَير دَ چني غواړه
مل دَ غَل سره کوتوال دے

☆

يو ذره به ئې رانۀ شي څۀ په خوا
کۀ څوک کاندي چرې طمع لۀ مُلا
کار دَ ورکړۀ کله زده دَ کوم ګدا
عن که تخت دَ پاسه کښېني دَ باچا

☆

دَ عالم او دَ مُلا دے تفاوت
څو ئې ډېر دے سره مينځ کښې مُصلحت
دَ هر چا دے خپل صحت او خپل علت
بايد کښېني ښۀ عالم ته پۀ صحبت

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

پهٔ دُنیا کښې دَ هر چا دے بېل بېل کار
کا هُنر سره انصاف خپل هنرکار
نه چې زرو وَ ته کښېنوې لوهار
نه چې اوسپنې ته کښېباسې سُنار

☆

خال دَ مخ به دې مشال شي
تار دَ زلفو به دې تال شي
دا زوال به مې کمال شي
انفصال به دې وصال شي

☆

دَ صبا يوه ورږمه يم
لکه ګُل به دې خندان کړم
دَ باران مَړه شېبه يَم
لکه باغ به دې ودان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

کۀ پۀ عقل پۀ شعور وی
خپل مراد به راحضور وی
کۀ دَ بخت پۀ حواله شی
بیا سرے ګنه مجبور وی

☆

خپل مو واک او خپل اختیار وے
پۀ مرضئ مو زیست روزګار وے
دا تپه دَ خپلواکئ مو
عن پۀ سر باندې دَ دار وے

☆

دا چې ډېره بې وسی ده
یار، اغیار پۀ کناره دے
دَ تا غم مې خوا پۀ خوا دے
دَ تا یاد هم راڅخه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

ستا پهٔ زُلفو کښې چې وُرکې
وسوسې دَ تور بيګا دی
ستا لهٔ مخه برېښېدلې
علامې دَ سپين سبا دی

☆

دَ تا حُسن دَ تا مينه مې موضوع ده
کوم عنوان، کومې قيصې نه خبر نهٔ يم
هر يو غږ مې ستا دَ وصل دَ حصول دے
بلې چغې او نارې نه خبر نهٔ يم

☆

تهٔ کهٔ هسې نر سالار شوې
زهٔ هُم هغه کلک سپاهي يم
تهٔ کهٔ هسې زوړ امام شوې
زهٔ هُم هغه مقتدی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

دا حُجره ده، که اتڼ ده
دا کوڅه ده، که بازار
رپ هم نه وهي بې ګټې
دا دي زيست دے که روزګار

☆

ستا يادونه ښه لئ تا دی
روز وشب مي خوا په خوا دی
دا څو اوښکي مي مايه ده
چي ستا آب لره پَيدا دی

☆

په ښکاره دَ لاري مل
پټ په زړه کښي راته غَل
په ظاهِر راته واصل
په باطن کښي رانه بيل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زهٔ چوز چې خدای هُما کړم   بیا وَ ما ته لوړ پرواز څهٔ
دې نظر، پنجو او پَر ته   کوم باتور او کَته باز څهٔ

لا مې نور هسې الوت وے   دَ سپوږمۍ ستورو نه بره
چې را لاندې هر رفعت وے   دَ اسمان تر هاغه سره

زما عزم يې بس نهٔ وے
زهٔ بندی پهٔ قفس نهٔ وے

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library